

ສັງຄຣາມຄຽງເສດ

นำเสนอด้วย : 28 พ.ค. 2551

[ขอขอบคุณข้อมูลจาก Pantip.Com](#)

สูงครามครูเสด เป็นสูงครามศาสตราจารย์ช่าวคริสต์จากยุโรป และ ช่าวมุสลิม
เนื่องจากช่าวคริสต์ต้องการยึดครองดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และ เมืองคอนแต่เดนติโนเปลหรือเมืองอิสตันบูล
ประเทศตุรกีในปัจจุบัน

ສັງຄຣາມຄຽວເສດ

สังค河流ศด (The Crusades) คือ สังค河流ระหว่างศาสนานี้อาจหมายถึงสังค河流ระหว่างชาวคริสต์ต่างนิกายด้วยกันเอง หรือชาวคริสต์กับผู้นับถือศาสนาอื่นๆได้แต่โดยส่วนใหญ่มักหมายถึงสังค河流ครั้งใหญ่ระหว่างชาวมุสลิมและชาวคริสต์ ในช่วงศตวรรษที่ 11 ถึง 13

ในตอนเริ่มสังคมนั้นชาวมุสลิมปักธงชัยในวันเดียวกันกับการต่อต้านจักรวรรดิออตโตมันที่เมืองไบบูร์น ประเทศตุรกี แต่ในประเทศไทยเราเรียกว่า “วันขึ้นปีใหม่” หรือ “วันสงกรานต์” ซึ่งเป็นวันสำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของชาติไทย

ชาวมุสลิมครอบครอง เมืองนาชาเรช เป็นเวลาสาม เดือน เมืองสำคัญทางศาสนาอีกแห่งหนึ่งในยุคของคอร์ฟุ荷库马（634-44）ซึ่งเป็นผู้นำทางศาสนาและการเมืองของอาณาจักรอิสลามในยุคนั้น

บุพารามีของสงเคราะห์ในครั้งนั้นคือกองทัพมุสลิมสามารถยึดดินแดนศักดิ์สิทธิ์คืนจากชาวคริสต์ได้ และขับไล่ผู้รุกรานทางดินแดนออกไป ซึ่งยังคงดำรงชาติมุสลิมสืบทอดมาจนถึงทุกวันนี้

ສາເໜີຂອງສົງຄຣາມຄຣເສດ

- เนื่องจากพากคริสต์กลุ่มนี้มีความเชื่อกันว่า โลกนี้จะถึงการอวสานเมื่อครบ ค.ศ. 1000 เรียกว่า Millennium

และเชื้อว่าพระเยซูพร้อมด้วยสหายจะเสด็จมาโปรดชาวโลกในวันนั้น
 พากคริสเตียนจำนวนมากจึงได้รุ่ง起กิณฐานบานของขุ้นตนเดินทางไปชุมชนกันในปาเลสไตน์ เพื่อรอวันโลกแตก
 แต่เมื่อถึง ค.ศ. 1000 โลกไม่ได้อสาานตามที่พากนีคิดไว้
 ประกูบกับพากคริสต์จำนวนมากไม่ได้รับการปฏิบัติโดยดิจกพากสัลยูก ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจปกครองอยู่ในเวลานั้น
 ทำให้พากคริสต์เตียนนี้เมื่อกลับบ้านไปแล้ว(คือทวีปยุโรป) ตางพากเอกสารความคียดแคน
 ไปเล่าเรื่องแล้วแต่เดิมสิ่งที่ได้ประสบในปาเลสไตน์ให้พากคริสต์เตียนด้วยกันฟัง มีคริสต์เตียนคนหนึ่ง ชื่อ ปีเตอร์
 ได้ฉายาวา ปีเตอร์ เดอะ เฮอร์มิต (ปีเตอร์ นักพรต ถือไม้เทาท่องเที่ยวไปในเมืองต่าง ๆ ในทวีปยุโรป
 ได้ป่วยประคุชัวเรื่องที่พากคริสต์เตียนไปอยู่ในปาเลสไตน์เพื่อรอวันโลกแตก
 และได้รับการขอเมหงจากพากสัลยูก
 พร้อมทั้งได้ปลุกระดมให้พากคริสต์เตียนรวมกำลังกันไปตีปาเลสไตน์กลับคืนมา)

- สัลยูกเป็นพากดุรกีษายหนึ่ง กำลังรุ่งเรืองอำนาจ และมีอิทธิพลเหนือเคาร์ฟะอุ ของอับบาสิยะอุ. ในกรุงแบกแดด
 พากนี้ปกครองประเทศปาเลสไตน์ และมีอานาเขตคุกามกรุงคุนสแตนต์ในเบล
 ซึ่งเป็นศูนย์กลางของพากคริสต์นิกายอรอทุดอกชาติ ซึ่งนิกายนี้ไม่มีกับนิกายคาธอลิก
 แต่เมื่อถูกคุกามจากพากสัลยูก จึงจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากพากคริสต์นิกายคาธอลิก
 ซึ่งไปป่วยแห่งกรุงโรมเห็นว่าเป็นโอกาสที่จะแพ้อิทธิพลครอบคลุมพากคริสต์นิกายอรอร์โดตอกชาติได้
 จึงถือข้ออื่นเป็นสาเหตุอันหนึ่งในการประกาศสงเคราะห์เดสเด เพื่อทำลายหลักการของคริสต์นิกายอรอร์โดตอกชาติ
 ให้หมดสิ้นไป
- พากคริสต์ ในยุโรปขณะนั้น ได้มีแนวความคิดร่วมกันว่า พลเมืองทั่วทั้งโลกนี้ต้องนับถือศาสนาคริสต์
 การเผยแพร่ศาสนาคริสต์ ถือเป็นคุณูสเดดประการหนึ่ง ซึ่งพากนี้ได้มีการพิมพ์เอกสารหรือหนังสือสร่ายศาสนาอื่น
 โดยเฉพาะศาสนาอิสลาม และได้กระทำการต่อมาันบูรุอยู่ ๆ ปี แม่หลังจากทรงครุเสดแล้วก็ตาม ในโรงเรียนต่าง ๆ
 ของพากมีชั้นนารี จะมีตำราเรียนหลายชนิดให้รายศาสนาอิสลาม
 ทั้งนี้เพราพากคริสต์พยายามคุณูสเดดในที่สุดนั้นเอง ถึงแม่จะรบกันกว่า 150 ปี
 ซึ่งเพิงจะรู้ความจริงของอิสลาม และรู้ว่าถูกพากคริสต์ด้วยกันเองหลอกมาตลอด
 เมื่อไม่กี่ปีหลังจากทรงครุเสดครั้งที่ 2 นีเอง เพราโลกได้มีการติดตอกันอย่างกว้างขวางขึ้น
 มีการชุมชนมุสลิมประเภทต่าง ๆ และพบปะกันมากขึ้น
- เนื่องจากพากสัลยูก คุณปาเลสไตน์และเอเชียน้อย ทำให้พากอิฐาลีเดินทางไปม้าสมุทรอินเดียไม่สะดวก
 พากพอกาแห่งเมืองเวนิสและเจนัวกำลังปะทะบัญหาในการค้าขาย จึงอยากให้มีส่งคามขึ้น
 เพื่อพากตนจะได้ทำการค้าลอง

ประวัติศาสตร์ของอิสลาม

ประวัติศาสตร์ของอิสลามหลังจากสมัยคุณูสเดดฟ้าอุรุ่รอดีดีน (หมายถึงเคาร์ฟะอุ 4 ท่านแรก คือ
 อุบมักร อุมาร์ อุมานุ และอะลี) เต็มไปด้วยปัญหาความยุ่งยาก มีเจ้าปกครองกันหลายแคว้น
 ประกอบไปด้วยชนต่างชาติต่างภาษาตัลอดทั่วดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาล
 บุคคลเหล่านี้ได้มาร่วมกันภายใต้แนวความคิดคือ "ละอิล่าหะ อิลลัลลอห์ มุหัมมัด-รัฐลุลลอห์"
 "ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอห์ และมุ่ยมัดเป็นรัฐลุลลอห์ของพระองค์"
 ศาสนาอิสลามได้แทรกซึมเข้าไปในวิถีชีวิตของชนหลายประเทศหลายชาติ แต่ในบางครั้งก็เผยแพร่เข้ามายังที่
 ผิดเวลา การมาถูกหรือมาผิดนี้ไม่ใช่เพราศาสนาอิสลาม
 แต่เพราคนหรือผู้ที่นำเข้ามาเผยแพร่นั้นบ้างคุณเป็นเจ้าครองแคว้น เป็นนักบุญที่เก่งกาจ ทารุณ โหดร้าย
 ซึ่งคุณนี้ไม่ว่าจะนับถือศาสนาอะไร ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวของหรือมีอิทธิพลกับการรับของพากเข้า
 แต่บังเอิญถูกบุคคลประเภทนี้เป็นมุสลิม ศาสนาอิสลามอื่นก็ว่าให้รายหัวศาสนาอิสลามเผยแพร่ด้วยความ

แต่ความจริงแล้วอิสลามไม่ได้มีหลักการให้เผยแพร่ศาสนาด้วยการทำสงคราม
 อย่างเช่นส่งคามครุเสดของพากคริสต์เตียน อย่างกรณี เมื่อ 50 ปีก่อน
 พากมุสลิมที่ไปทำพิธีหัจญ์ยังถูกพากโจรมุสลิม (ช่วงมุสลิมด้วยกันเอง) ในคابสมุทรอาหรับ ปล้นสะดม
 ซึ่งจะเห็นได้ว่ากรณีเช่นนี้เป็นเรื่องการรับปุ่ง การตอบสูของบุคคล

ดังนั้นจึงเป็นธรรมชาติที่พาก里斯เตียนที่เดินทางมาป่าเลสไตน์ในเวลานั้น
อาจจะไม่ได้รับความปลดภัยหรือความสะดวกต่าง ๆ
แต่เรื่องราวเช่นนี้กลับถูกต่อdemjan เป็นจงกล้ายเป็นเรื่องร้ายแรง ก่อให้เกิดสงครามครุยส์เดชขึ้น

คำว่า "ครุยส์เดช" หมายถึง สงครามศาสนาที่พาก里斯เตียนได้กระทำต่อมุสลิม ('มุสลิม')
เป็นคำพูดจนของ 'มุสลิม' หมายถึง ผู้นับถือศาสนาอิสลาม) เป็นเวลานานกว่า 150 ปี เพื่อทำลายศาสนสถานต่างๆ
ของคริสตจักร โดยเฉพาะที่ในเมืองเบนาร์เอม (บัซตุลละห์มู) และเยรูซาเล็ม
โดยที่พากนี้มีเครื่องหมายการเข่นติดไว้ ครุยส์เดชแบลว่า ติดด้วยเครื่องหมายการเข่น ซึ่งต่อมาคำว่าครุยส์เดชนี้
ใช้หมายถึงสงครามทั่ว ๆ ไป ที่พาก里斯ตตอตานพากนอกศาสนาตามแต่สั่งมนายิก (Bishop) ของโรมจะบัญชา

อย่างไรก็ตามเมืองเหล่านี้บางเมืองก็เป็นสถานที่สำคัญทางศาสนาของชาวมุสลิมด้วย มุสลิมเชื่อว่า
นบีมุhammad ได้เดินทางจากมัสยิดอัลอะซอเมืองเยรูซาเล็ม ขึ้นสูบน้ำฟ้า มัสยิดโดมทินกีตั้งอยู่ที่นี่ และ
เมืองเยรูซาเล็ม
ก็มีความสำคัญเป็นอันดับสามของโลกมุสลิม แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์อยู่ภายใต้การปกครองของพาก里斯เตียน
เมื่อนบีมุhammad ยังมีชีวิตอยู่ หลังจากที่ท่านได้เสียชีวิตไปแล้ว ดินแดนแถบนี้เป็นดินแดนส่วนแรกๆ
ที่ถูกมุสลิมยึดครอง แต่คาดลีฟะห์ ของมุสลิมก็ยอมให้พาก里斯เตียนเดินทางมาแสวงบุญยังแผ่นดินเหล่านี้

แต่ใน ค.ศ. 1055 เมื่อพากเซลจูคเติร์กเข้ามายึดครองเมืองแบกแดด พากสุลต่านไม่ได้ปฏิบัติต่อชาว
คริสเตียนเหมือนเช่นเคย พาก里斯เตียนในยูโรปจึงโกรธมาก ดังนั้น ในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1905 โบเปอร์บานที่
2 (Pope Urban II) ได้เรียกประชุมคณะสงฆ์ที่ปีลาเซ็นติอา
และการประชุมไม่ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายในทันที จึงได้เรียกประชุมขึ้นใหม่อีกที่เคลอร์มอนต์ ในวันที่ 26
พฤษจิกายน ค.ศ. 1095 โบเป็ปีได้ประกาศให้ทำสงครามครุยส์เดชต่อ "พากนอกศาสนา"
(ซึ่งพาก里斯เตียนในเวลานั้นหมายถึงบรรดามุสลิมโดยเฉพาะ) โบเป็ปีได้ใช้กลอุบายวิธีต่าง ๆ
เพื่อปลุกรำดมให้พาก里斯เตียนเข้าร่วมในสงครามครุยส์เดช โดยประกาศว่า
"ผู้ใดถือไม่ถูกเข่นหนีหรือประดับไม่ถูกเข่นเพื่อไปในสงครามครุยส์เดช ยอมถูกยกเว้นจากการถูกฟ้องร้องเรื่องหนี้สิน
ไม่ต้องเสียภาษี และบุคคลภายนอกนั้นอยู่ในพิทักษ์ของศาสนาจักร
ถูกไล่บ้าปั้งหมดและจะได้เข้าส่วนสวัสดิ์อันสถาพร" การเริ่มรณรงค์ดังกล่าวเป็นที่มาของสงครามศาสนาหรือ
"สงครามครุยส์เดช" สงครามครุยส์เดชเพื่อยึดครองแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ครั้งแรก

ปี ค.ศ. 1097 พากครุยส์เดชได้จัดกองทัพใหม่ โดยมีพากเจ้าครองนครต่าง ๆ ในทวีปยุโรปเข้าร่วมด้วย
และมีกอตเฟรดแห่งบุญย่อง (Godfrey of Buillon) เป็นแม่ทัพเดินทางมาทางตอนเหนือติดโน้มปีล
กุชชัติริยะเล็กซิสได้จัดให้พากนิขามชองแคนฟรัสไปยังดินแดนเอเชียน้อย เพราเจรจาสถาปโลยให้เข้าเมือง
นานาเมืองจะถูกทำลาย

เดือนพฤษภาคม 1097 กองทัพครุยส์เดชยกทัพมาเมืองนิชีวา
สุลต่านผู้ปกครองเมืองเยรูซาเล็มเปิดประตูเมืองให้ จึงรอดพนจากภัยทำลาย
หลังจากนั้นพากครุยส์เดชจึงยกทัพไปเมืองอันติออก Antioch(อันตากิยะฮ์) ซึ่งต้องเดินทางเป็นระยะทางที่ไกล
พากไพรพลจึงลงมatalay ทางเลี้ยงเป็นสวนใหญ่ ล้อมเมืองอันติออกได้ 9 เดือน จนเสบียงเริ่มร้อยหรองลง
ต้องกินเนื้อพากเดียวกัน (คือเนื้อศพ) พากครุยส์เดชทำการทารุณกรรมต่อชาวเมืองอันติออกอย่างมาก
ในที่สุดแม่ทัพพากสัลลูยา ที่ชื่อ กัรบุญา ต้องยอมแพ้ เพราะว่ามีการทรยศจากพากเดียวกันด้วย
คือมุสลิมชาวอารมเนียน ชื่อ ฟิรูซ(อุหารับเรียกว่าบิหูซ) ได้หย่อนเชือกลงรับพากครุยส์เดชขึ้นมาอีกด้วย
แล้วเปิดประตูเมืองให้พากครุยส์เดชเข้ามาตะโภว่า "Dier le veut" มาฟันผู้คนทั้งหญิงแก่ แม่หม้าย เด็ก หญิงสาว
รวมทั้งทำลายมัสยิด อาคาร บ้านเรือนเสียหาย

หลังจากยึดเมืองอันติออกแล้ว พากครุยส์เดชได้เดินทัพไปยังมะอร์ร็อต อัน-นูมาน (Marra tun
Numan) ซึ่งเป็นเมืองที่รุ่งเรืองเมืองหนึ่งของซีเรีย ชาวเมืองถูกฆ่าไม่ต่ำกว่า 100,000 คน โดยวิธีสับเป็นท่อน ๆ
ซึ่งในกองทัพของพากนี้มีเนื้อคนขายด้วย ชาวคนที่แข็งแรงและหนาตาดี จะถูกนำไปขายเป็นทาส

วันที่ 15 กรกฎาคม 1099 (ชื่อบาน ค.ศ. 492) พากนิชีวา ก็ยกทัพเข้ากรุงเยรูซาเล็ม
ให้ชาวเมืองเข้าสวัสดิ์ดอนวนพระเจ้าในความสำเร็จที่พากครุยส์เดชเข้ายึดเมืองได้ และก็ฆ่าชาวเมืองอย่างสาหัส
แม่แต่สถานที่ที่พระเยซูเคยอภัยศัต辱ของพระองค์ ก็ไม่สามารถทำให้ครุยส์เดชพากนี้ลดความโกรธเหี้ยมลงได้

เพราพกนีถือว่าการรบและผาพกนอกศาสนาจะได้บุญและได้ชื่นสวรรค์

พวภิวในป่าเลสไตน์ก์เพซิญชาร์กรรมเช่นเดียวกัน โบสถ์และวิหารก็ถูกเผาทำลาย
กูดเฟรย์แห่งบุญยอง ได้ถูกสถาปนาเป็นกษัตริย์แห่งเยรูชาเล็ม หลังจากนั้นอีกหนึ่งปีก็เสียชีวิตลง
นองชายซึ่อบลัดวินไดรับตำแหน่งแทน และได้ยกทัพไปตีเมืองซีสารีอา (Caesarea) ศรีโปลี ซึ่ดอน บัยรุต
และยึดเมืองท่าต่าง ๆ ที่พวภิโนนเชี่ยนเคยเป็นเจ้าของมาก่อน

พวภครูเสดได้ครองส่วนใหญ่ของอาณาจักรของพวภิสัญญา
(แต่ไม่ขยายตัวไปในอาณาจักรมุสลิมในวงศ์อื่น ๆ) พวภนี้จึงได้นำลัทธิเจ้าครองนคร(ฟิวดัลลิสม์) มาใช้
มุสลิมที่มีฐานะเป็นท้าสจะถูกจำกัดรวมเดินตามถนน
อาณาจักรของสัญญาช่วงนี้อยู่ภายใต้การปกครองของพวภครูเสด จนถึง ปี ค.ศ. 1147 รวมเวลาประมาณ 50 กว่าปี

สองครามครูเสดครั้งที่ 2

ลัทธิเจ้าครองนคร (Feudalism) ฟิวดัลลิสม์ ที่พวภครูเสดนำมาใช้ในเอเชียน้อย (Asia minor)
ได้เผยแพร่เข้าไปสู่พวภิสัญญาเช่นกัน พวภนี้ต่างแกงแยงชิงอำนาจกัน จนแตกออกเป็นหลายนคร
พวภที่ลี้ภัยสองครามครูเสดได้หนีไปกรุงแบกแดดเป็นจำนวนมาก ในขณะนั้นเป็นเดือนเรามะภูน
เคาะลีฟะห์ของแบกแดด ชื่อ มุสตะชิร บิลลาห์ (ปักครองตั้งแต่ ปี ค.ศ.1094 ถึง ปี ค.ศ.1118)
สังผู้แทนไปยังสุลภูน เพื่อขอความช่วยเหลือจาก บารกี ยากรุก (คือพวภิสัญญา เป็นบุตรคนที่ 2 ของมาลิกชาอ
ซึ่งเป็นคุณขี้เม้า นำความเสื่อมมาสู่วังศสัญญา ปักครองปี ค.ศ.1094 ถึง ปี ค.ศ.1140) เพื่อยกทัพไปปราบครูเสด
แต่ไม่ได้รับความช่วยเหลือ

ปี ค.ศ. 1108 พวภมุสลิมในเมืองศรีโปลี ส่งผู้แทนมาขอความช่วยเหลืออีกแต่ก็ไม่ได้ผล
หลังจากนั้นอีก 3 ปี ชาวเมืองอะลีบีร์ ไปส่งผู้แทนอุกมาข้อความช่วยเหลืออีก
หนึ่งพวภเข้ามาในเมืองสัญจดและเร่งรัดให้เคาะลีฟะห์ ส่งกองทัพไปช่วย ทางแบกแดดจึงส่งทหารไปจำนวนหนึ่ง
แต่ถูกพวภครูเสดมาตายนหมด

สมัยเคาะลีฟะห์ (วงศ์อับบาสิยะห์) แห่งกรุงแบกแดด
จึงปล่อยให้พวภครูเสดปักครองป่าเลสไตน์และเอเชียน้อยบางส่วน
เพราบัญหาความแตกแยกและไม่สามัคคีในหมู่พวภเดียวกันของมุสลิม

ต่อมาสมัยเคาะลีฟะห์ อัล-มุกตะฟี (วงศ์อับบาสิยะห์ ปี ค.ศ.1136, 1160) ชาวลัลยุกชื่อ อิมาดุดдин ซังจี (Imaduddin Zangi) เป็นลูกชายของแม่ทัพสุลภูนมาลิกชาอ ชื่อ อักสังการ ฉายาวา กอลิม อัตเตลาลซู เมื่ออักสังการเสียชีวิต ซังจีขณะนั้นอายุเพียง 14 ปีแต่มีความสามารถทางการทหารและการปกครองได้รวมพล ฝึกทหาร และเข้าตีเมืองต่าง ๆ ใน ปี ค.ศ. 1128 ยึดเมืองอะลีบีร์ โค่นมาจากการพวภครูเสดได้
ในขณะนั้นพวภครูเสดก็ได้รับการสนับสนุนจากยูโรปและกรีก โดยการนำของจักรพรรดิยอห์น คอมเนนัส (John Comnenus) ยึดเมืองบุชาอ (Buzaa) ฆ่าพวภผู้ชาย และกว่าดตอนผู้หญิงและเด็กไปเป็นทาส

ซังจีได้ยกกองทัพมาช่วยด้านทัพพวภครูเสดไว้ได้ และยึดเมืองเอเดสสา (Edessa)
หรืออัรรูระไได้มีเดือนธันวาคม ค.ศ. 1144 ดูอนแรกซังจีคิดจะแก้แค้นให้พวภมุสลิมโดยวิธีนี้
แต่ก็ล้ม失利ความคิดและขอให้ชาวเมืองยอมแพ แต่กลับถูกพวภแพรังคุเบะเยย ถากถาง
เข้าจึงฆ่าทหารและพวภบาทหลวงที่เป็นตัวการในสองครามนี้ แต่ไว้วิชิตผู้หญิง เด็ก
และทรัพย์สินของพวภเข้าเห่านั้น แต่ในที่สุดแล้วเขาก็ถูกพวภเดียวกันหักหลังโดยการลอบซ่า เมื่อวันที่ 5
เราะบุคุชานี้ย 541 ตรงกับวันที่ 14 กันยายน ปี ค.ศ.1146

พวกรสัลยูก้าได้สัญเสียนการบชาติทหาร ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นคนที่มีใจกล้าหาญ ขอบคุณภาพและเผยแพร่ความรู้ ซึ่งมีบุตร 4 คน ล้วนมาสามารถทั้งสิ้น ในช่วงที่เกิดเหตุการณ์ยุ่งยากนี้ พวกริสต์ในเมืองเอเดสสาได้เกิดคิดกับภูชน์ มหาธรรมมุสลิมที่รักษาเมือง ซึ่งได้รับการช่วยเหลือจากพวกร็องค์ ภายใต้การนำของโยสเซลิน (Joscelin) ยีดเมืองเอเดสสาได แต่บุตรคนที่ 2 ของซังเบื้องบุตรดีน มะหมุด (Noradius) สามารถตีคืนมาได พวกรอมนีเย็นที่เป็นตนคิดการกอบภู ได้ถูกเนรเทศออกจากประเทศ ทหารพวกร็องค์ถูกฆาตและบุตรดีนสังหาร หรือกำแพงเมือง

การสัญเสียเมืองเอเดสสาครั้งที่ 2

นักอุทิศให้เกิดการปลุกรุดدمให้พวกริสต์เตียนหันมาป้องกันสถานที่น้ำโดยนักบุญเซ็นเตอร์เบอร์นาร์ด ที่ได้พยายาม ปีเตอร์-นักพรต คนที่ 2 พวกรัชต์ริย์ก็เข้ามามีส่วนรวมในครั้งนี้ด้วย พระเจ้าหลุยส์ที่ 7 แห่งฝรั่งเศส ถือเอาสังคมครูเสดเป็นจากบังหน้า เพื่อปิดบังช้อนเรนการกระทำอันโหดร้ายต่อพลเมืองที่เป็นบุคคลต่อพระองค์ กษัตริย์คุณradeที่ 3 แห่งเยอรมันก็เข้าร่วมทัพด้วย ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1147 มเหสีของพระเจ้าหลุยส์ที่ 7 ชื่อ อิเลนอร์ (Eleanor of Guenue) ซึ่งต่อมาได้สมรสกับพระเจ้าเอ็นรีที่ 2 ของอังกฤษ ได้เข้าร่วมกองทัพด้วย ทำให้ผู้หญิงฝรั่งเศสจำนวนมากอาสาอกรบด้วยอย่างมากมาย แตกองทัพของกษัตริย์ทั้ง 2 ได้รับการต่อต้านและเสียหายอย่างหนัก สุวนหนึ่งของกองทัพของกษัตริย์คุณradeถูกทำลายที่เมืองลาอดีกียะ (Laodicea หรือ Latakia) สวนของพระเจ้าหลุยส์ที่ 7 ยกทัพมาทางทะเลถูกโจมตีที่เมืองคัมมุส (Cadmus) พวกรุกเข้ามา บาดเจ็บ พวกรุกเสดนั้นมีกำลังพลมาก จึงรอดเหลือมาถึงเมืองอันติออก ขณะนั้นเรียมอง (ลุงของราชินีอีเลนอร์) ปักธงอยู่ พระขุนนาง อศุวนักรบ และสตรีผู้สูงศักดิ์อื่น ๆ พากอยู่ในเมืองจำนวนมาก พวกรุกเสดจึงยกทัพเข้าล้อมเมือง ดามัสกัส แต่ไม่สำเร็จ เพราะบุตรดีนและสัมพุตดีน บุ๊ช (พี่ชายของบุตรดีน) ยกทัพมาช่วย กองทัพของกษัตริย์ทั้งสอง จึงได้เลิกทัพกลับบุรุป พวกรุกเสดจึงรุสึกท้อใจ และต้องลาทัพกลับเมืองด้วยความผิดหวังและสัญเสียอย่างมาก

สังคมครูเสดครั้งที่ 3

เมื่อสองกษัตริย์และบรรดาสารีแห่งฝรั่งเศสแตกกันไป บุตรดีนมุงติพวกร็องค์ให้พ้นจากเมืองน้อย โดยได้ยึดป้อมที่ชายแดนซีเรีย ชื่อ อัลอาเรมา (Al Aareima) อีก 2 3 เดือนต่อมาเมืองซักรา (Zaghra) ติดกับเมืองอันติออก เสียหายอย่างหนัก ในสังครวมติดพื้นที่ริมแม่น้ำเนน (Anneb) เจ้ายเรย์มองแหงอันติออก (ลุงของมเหสีพระเจ้าหลุยส์ที่ 7) ถูกฆาต ลูกชายที่ชื่อ โบอิมอง (ในภาษาอาหรับเรียกว่า ปิมินด) เมียของเข้าได้แต่งงานใหม ซึ่งสามีใหม่นี้ก็รับแพนบุตรดีนใน ป.ศ 544 (ปี ค.ศ. 1149- 1150) บุตรดีนยึดเมืองอะปามียาสได (ในภาษาอาหรับเรียกว่า อะฟามียะ)

ปี ป.ศ 546 บุตรดีนรับแพนบุตรดีนที่ 2 แต่ต่อมานบุตรดีนเป็นฝ่ายรุกจนจับตัวโยสเซลินได้ (โยสเซลินเป็นผู้นำทัพของพวกร็องค์ที่เหี้ยมโหด) ซึ่งชาวมุสลิมถือเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ หลังจากนั้นบุตรดีนยกทัพเข้าตีเมืองดุลูก (Duluk) ของพวกรุกเสดไดอีก

ในช่วงนั้นที่เมืองดามัสกัส มีปัญหาความยุ่งยากต่าง ๆ อยู่ บุตรดีนได้ยกทัพไปช่วยยึดดามัสกัสไว คาดลีฟะห์ ที่กรุงแบกแดดได้ประทานตำแหน่ง อัล-มาลิก-อัล-อาดิล-กษัตริย์ผู้ทรงธรรมแก่เขา ขณะนั้นการศึกสุครามลงชั่วคราว เนื่องจากเกิดแผ่นดินไหวที่ซีเรีย บุตรดีนจึงได้ชุมชนแซมสถานที่สำคัญต่าง ๆ เมื่อคาดลีฟะห์แหงแบกแดดชื่อ อัลมุกัดะฟีเสียชีวิต ลูกชายชื่อ อะบุลุมบัฟฟาร์ ยุสุฟ เข้ามารับตำแหน่งแทน โดยมีชื่อตามตำแหน่งว่า อัล-มุสตันญีด บิลลาร์ เป็นคาดลีฟะห์ คนที่ 32 ของวงศ์อับบาสิยะ

หลังจากนั้นอีก 9 ปี ราชวงศ์ฟารุวิมิยะซ่อนแอบ เคาดลีฟะห์สองรัชต์สุดท้ายชื่อ อัล-อาซีด ลิตรดีนลลารา ได้ล้มป่าย บ้านเมืองจึงอยู่ภายในเมืองปาราชชีชื่อ ชาเวร อัลลาราดี พระขุนนางจึงคิดจะกู้จัดชาเวร ชาเวรจึงหนีไปที่เมืองดามัสกัส ขอให้บุตรดีนช่วย โดยสัญญาไว เมื่อยield อำนาจคืนมาได จะให้กองทัพอิบปูต์ช่วยรบด้านพวกรุกเสด บุตรดีนจึงส่งกองทัพไปอิบปูต์ โดยการนำของ อะสัดดุตดีน ชีรัมย์ (สิงห์แหงภูเขา) ผู้เป็นลุงของเศาะลาหุดดีน แต่เมื่อชาเวรได้อำนาจคืนแล้ว กลับรวมมือกับพวกร็องค์ชั่วคราวมีผลจากการอิบปูต์

ในเดือนรามาภัสสุ ปี พ.ศ. ๕๕๙ (สิงหาคม ปี พ.ศ. ๑๑๖๔)

ในเดือนราชบูปหุមานี้ย ษ.ค. 562 (มกราคม กุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 1167) ชิรพุ่ม ยกทัพไปอียิปต์ใหม่ ชาวรัฐได้พวกแฟรงค์มายาวิ่ง หัวหนาครูเสดชื่อ อะมอรี่ (Amaury) ที่อยู่เยรูซาลีם ได้ยกทัพไปช่วยชิรพุ่ม รบได้ชัยชนะ และได้ทำสัญญาณดีอ อะมอร์ติกลงถอนทหารออกจากอียิปต์ และสัญญาจะไม่เกี่ยวของกับเมืองนี้อีก ชิรพุ่มยอมถอนทหารออกจากอเล็กซานเดรีย โดยรับค่าทำขวัญเป็นทองคำหนึ่งแท่ง แต่ปรากฏว่าชาวรัฐได้ทำสัญญานับกับพวกแฟรงค์ ให้มีกองทหารอยู่ที่โคโร และเมืองทาต่าง ๆ ได้ โดยชาวรัฐจ่ายทองคำหนึ่งแท่ง แต่ปรากฏว่าพวกครูเสดที่เข้าครองเมืองเหล่านี้หายชาและثارุณจนชาวอียิปต์ทนไม่ได้

เคารพและส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรม ที่มีอยู่ในประเทศไทย ให้เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา ภูมิปัญญา หรือวิถีชีวิตริบัติ ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน จึงเป็นภารกิจสำคัญของรัฐบาลที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ไม่เสีย殆ด์

วันที่ 8 มกราคม ปี ค.ศ. 1169 ชีรผมอ ได้ยกทัพเข้ากรุงไครโตร เค伽ลีฟะอ์ได้สำเร็จโภชนาคร ตั้งชีรผมอเป็นอุปราชแทน อีก 2 เดือนต่อมา ชีรผมอเสียชีวิต และมีผู้รับตำแหน่งแทน ชื่อ อูโมฉ เศาะลาหุดดีน ซึ่งเป็นหลานชายของ ชีรผมอ และขณะนนานม่าว อัลมาลิก อันนาศิร อัล-สูลูโวัน เศาะลาหุดดีนยูสฟ (เกิดที่เมืองดักกีรี ที่ปัจจุบันอยู่ในประเทศไทย ปี ค.ศ. 1138 เป็นพวක์เครือธิค เชื้อสายดักกีรี บิดาชื่อันจุญมุคดีน อัยยูบ) ซึ่งผู้นี้ต่อมาได้เป็นนักรบผู้ยิ่งใหญ่ของมุสลิม ในขณะนั้นเค伽ลีฟะอ์ สุขภาพไม่แข็งแรง ได้ป่วยหนัก เศาะลาหุดดีน ผู้อยู่ในแวงวงและพี่ยะรออย่างเคร่งครัด จึงได้ประกาศว่าจะขอองเค伽ลีฟะอ์แห่งแบกแಡดเห็นอุตตินแณอิยีปต เมื่อถึงเวลาแมซูมุอะฮก ให้ออกนามเค伽ลีฟะอ์ของแบกแಡดแทน เพราเวงศ์ฟาร์กมิยะแห่งอียิปต์เป็นชื่ออะ

ปี ค.ศ. 1170 เคาะลีฟะอยัลมุสตันญูด เสียชีวิต ลูกชายชื่อ อุมุหัมมัด หลังสัน รับตำแหน่งแทน มีนามว่า อัล ญูสตอะซซิอิ ปี อัมริลลาษ เป็นเคาะลีฟะองค์ที่ 33 ของวงศ์อับบาสิยะ

ในปีเดียวกันนี้ ลูกชายคนที่ 3 ของชั้งวี ชื่อ กุตบุดดีน มาฎูด เสียชีวิต และมีลูกชายชื่อ สัยฟุดดีน
ขอชีที่ 2 ขึ้นครองตำแหน่งแทน ในตอนนี้สภากาชาดทำการเมืองของโมสูล เกิดความวุ่นวายขึ้น
นูรุดดีนก็ได้ยกทัพมาช่วยเหลือหلانชาญ ต้อมานาเดื่อนนูหาร์รอม อ.ศ. 567
เคาะลีฟะอยู่ที่มีสุขภาพไม่แข็งแรงนักของอียิปต์ก็ได้เสียชีวิต เศาะลาหุดดีนจึงได้เป็นอุปราชของนูรุดดีน
และได้ปกครองดินแดนอียิปต์ทั้งหมด

ในเดือนเชาวาล อ.ศ. 569 หรือในช่วง 15 พฤษภาคม ปี ค.ศ. 1174 นูรุดดีนได้เสียชีวิต
เศาะลาหุดดีนจึงมีอำนาจเด็ดขาดในอียิปต์ ทิจญาณและยะมัน แต่ยังขึ้นต่อพวากสัลยูกอยู่ นูรุดดีนมีลูกชายอยู่คนหนึ่ง
ชื่อว่า อิسمาร์อีล ได้นำตามตำแหน่งวา อัล-มาลิกุฟ-ศอลิห อายุ 11 ปี

เมื่อนูรูดีนเสียชีวิต เศาะลาหุดีนก็ได้ส่งบรรณาการไปยังอัลมาลิกุศอลิห์
พากชุนนางที่เคยมีอำนาจจึงวางท่ากีดกัน เพราะเห็นว่าลูกชายของนูรูดีนนั่นยังมีอายุน้อยเกินไป
เศาะลาหุดีนได้ส่งหนังสือไปตักเตือนพากชุนนางว่าถ้าไม่เชื่อฟังก็จะเข้ามาปกร่องดูมัสกัส ในขณะนั้นชุนนางชื่อ^{กุมุชตาจิน (Gumushtagin)} พามาลิกุศอลิห์ หน้าไปเมืองอเลปโป้ ทำให้พวกแฟรงค์เข้ามาโจมตีเมืองได้อย่างสะเดว ก
พากชุรุสส์เดลงก์ไดยกทัพเข้ามาล้อมเมือง และถอยทัพไปเมื่อได้รับคำทำข่าวัญกันมาก
ทำให้เศาะลาหุดีนโกรธมากพอ จึงยกทัพเข้ายึดดาวมัสกัสไว้ แต่เข้าไม่เข้าไปพักในสถานที่ของนูรูดีน
 เพราะถือว่าเป็นเจ้านายเก่า และตัวเองเป็นเพียงอุปราชเท่านั้น
 จึงได้ไปพักที่บานพอและได้เขียนจดหมายถึงมาลิกุศอลิห์ ว่าเขามาที่ดาวมัสกัสเพื่อป้องกันเมือง
 แต่พากชุนนางที่เป็นหัวตระกับเขากลับตอบจดหมายกลับมาด้วยภาษาเข้าอย่างรุนแรง วาเป็นคนเนรคุณ
 เข้าจึงได้เดินทางไปเมืองอเลปโป้ เพื่อจะพบลูกชายของเจ้านายและจะได้ชี้แจง

แต่ก่อจับพบกับปฏิกริยาที่ไม่เป็นมิตรจากลูกของเจ้านายและมิหน้าชัยังซัชวนชาวเมืองให้ต่อสู้กับเข้า
หากเป็นคนเนรคุณ เศาะลาหุดดีนจึงต้องสรุบจนพวgnี้ลากอยเขามเมืองไป

มาลิกุศศอลิห ได้ขอความช่วยเหลือจากสัยฟุตดีน ฆอซีที่ 2 (Saifuddin Ghazi II)
เศาะลาหุดดีนได้พยายามที่จะยืนยันความจริงรักภักดีและยอมสละชีวิตเพื่อจะปกป้องบ้านเมือง
แต่สิ่งที่ได้รับกลับเป็นการดูถูก เยียหุน และระดมพวกรุสส์เดินทางสู่รบกับเข้า
อย่างไรก็ตามเศาะลาหุดดีนก็ได้แตกพายไป มาลิกุศศอลิหและสัยฟุตดีน ฆอซีที่ 2
ถูกตีพ่ายไปเช่นกันและเสียเมืองต่าง ๆ ทำให้มาลิกุศศอลิห ต้องยอมทำสัญญาสงบศึก
โดยลง君子แอกซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ไปให้เศาะลาหุดดีน เศาะลาหุดดีนให้ความเอ็นดูเด็กคนนี้
จึงยอมทำสัญญากับวงศของนูรุดดีน และมอบของกำนัลให้ สัญญานับนี้ เข้าได้ปีกรองเมืองตามสักสอย่างเด็ดขาด
เศาะลีฟะห์ทางเมืองแบกแดดจึงตั้งให้เป็นสุลตาน เจ้าเมืองผู้ครองนครต่าง ๆ พากันสวามิภักดีต่อเขา
 เพราะเชื่อกันว่าเข้าจะให้ความคุ้มครองและช่วยเหลือเมื่อมีภัย เศาะลาหุดดีนจึงมีอิทธิพลเรื่อยมา

เมื่อกล่าวถึงพวกรุสส์เดิน เนื่องจากได้รับการสนับสนุนในเรื่องกำลังคน
อาวุธและเสบียงจากทางยูโรปมาขึ้น มีทั้งพวกรันการที่ต้องการชัยชนะ พวกรที่ผลิตภัณฑ์และงานหัตถกรรม
พวกรคลังศานา พวกรอุปทานการที่หนีคดี ต่างพากันมาที่ชายฝั่งซีเรีย
ในขณะนั้นพวกอิริเป็นผู้ครองเมืองเยรูชาเล็มได้เสียชีวิตลง ลูกชายชื่อบอลดิวนที่ 4 ป่วยเป็นโรคเรื้อรัง
พี่สาวของบอลดิวนนี้ชื่อสิบิลลา (Sybilla) มีลูกชายกับสามีเก่าชื่ออาบอลดิวน เชนกัน
ต้อมาสิบิลลาได้แต่งงานใหม่กับนาย เดอ ลุสิกันน (Guy de Lusignan) บอลดิวนที่ 4
จึงตั้งให้พี่เขยคนนี้เป็นผู้สำเร็จราชการ แต่ต้อมาฯได้ตั้งเรียมองคุณตแห่งติโรปีลีเป็นแทน
และเข้าได้คืนสมบัติใหกับหลานชายบอลดิวนที่ 5 ซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ ต้อมาเมื่อเด็กคนนี้ตาย
ผู้เป็นแม่จึงเป็นราชินีของเยรูชาเล็ม ในปี ค.ศ. 1189 เป็นต้นมา

ในสมัยบอลดิวนที่ 4 นั้นได้มีการทำสัญญาระหว่างพวกรุสส์เดินกับเศาะลาหุดดีน
ซึ่งชาวมุสลิมให้ความเคารพต่อสัญญานับนี้ แต่พวกรุสส์เดินถือเป็นแค่การพักรบชั่วคราวเท่านั้น ปี ค.ศ. 1189
พวกรุสส์เดินที่ชื่อ เรโนด หรือเรนินลแห่งชาติล่อง ได้ปลุนคุราวนานมุสลิมและผู้คน
ทำให้เศาะลาหุดดีนโกรธเป็นอย่างมาก จึงยกทัพไปแกะแคน ผลกระทบพวกรุสส์เดินด้วยนับหมื่นคน
ซึ่งในจำนวนนั้นรวมถึง กาย เดอ ลุสิกันน ซึ่งเป็นสามีของสิบิลลาด้วย และเรโนดแห่งชาติล่อง
ได้ถูกประหารชีวิตในฐานะผู้ที่ก่อเหตุแห่งสงคราม หลังจากพวกรุสส์เดินแตกทัพไป
เศาะลาหุดดีนจึงได้มุงไปยึดเยรูชาเล็ม ซึ่งมีพลเมืองอยู่กันหนาแน่น มีทหารถึง 60,000 คน

ในครั้นนั้นเศาะลาหุดดีนได้บอกรับพวgnนี้ว่า เขาตระหนักรู้ว่า
เมืองเยรูชาเล็มเป็นเมืองของพระเจ้าและเขาก็ไม่ต้องการให้เป็นไปด้วยเลือด ขอให้เลิกสู้รบกัน
แล้วเข้าจะแบ่งทรัพย์สินและที่ดินให้ทั่วๆไป แต่สิ่งที่ได้รับคือคำดูถูก
เยาเยยจากพวกรุสส์เดิน อีก ทำให้นักรบผูกลากหัวญอย่างเข้าแคนเคืองเป็นอย่างมาก
เข้าจึงสถาบันว่าจะแกะแคนใหกับชาวมุสลิมทั้งหลายที่ถูกฆ่าและทารุณกรรมจากก่อตัวร้ายแห่งบุญยอง

เมื่อช่วงแรกที่ยกทัพเข้าดีพวกรุสส์เดิน หลังจากที่ได้ล้อมเมืองไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว
ทำให้พวกรุสส์เดินอนก้าวลงอย่างมาก จึงขอความเมตตาจากเศาะลาหุดดีน
ทำให้เข้าใจอนุญมให้พวกรักและพวกรู้เรียบริสเตียนอยู่ในอาณาจักรโดยมีสิทธิ์เหมือนพลเมืองทุกอย่าง
ส่วนพวกรหารต้องกลับถิ่นฐานของตนเองพร้อมกับลูกเมียภายใน 40 วัน
โดยให้หารของสุลตานคุ้มครองไปจนถึงเมืองติโรปีลี และให้เสียค่าไถตัวผู้ชาย 10 ดินาร์ หญิง 5 ดินาร์ เด็ก 1
ดินาร์ ซึ่งเรีย ถ้าไม่มีจายก็ต้องเป็นเชลย แต่มั่นเป็นเพียงภัยในสุกกระมยิดครองเท่านั้น
ในความเป็นจริงแล้วเศาะลาหุดดีนได้ใช้เงินค่าไถตัวคนพวgnี้กวนมีคน
ของชาติของเขากับลอยเชลูยให้เป็นอิสระถึง 7,000 คน พวกรุสส์เดินต้องแบกภาระ
เขาก็จัดหาลาเป็นพืชหนาให้และยังให้เงินช่วยอีกด้วย เมื่อพวกรุสส์เดินได้รับรองให้เข้าคืนสามี พ่อ และลูก
ของพวกรหารแล้วนัดด้วย เขายังเกิดความสงสารและยินยอมให้ตามนั้น และยังได้บริจาคเงินช่วยเหลือเด็กกำพร้า
และนักรบทั้งหลายที่เคยสู้รบกับเข้าให้ได้รับการรักษาพยาบาล สิ่งนี้คือมนุษยธรรม
ที่เศาะลาหุดดีนแสดงต่อพวกรุสส์เดิน ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพวกรุสส์เดินที่เคยฆ่าพันมุสลิม

ทำร้ายและทารุณกรรมต่าง ๆ กับเด็ก และผู้หญิงชาวมุสลิม

เศาะลาหุด ดีนเมื่อความเคารพต่อศาสนสถานในเยรูซาเล็ม
เข้าไม่ย้อมเข้าเมืองจนกว่าครูเสดจะอพยพออกไปหงด และเมื่อเข้าไปแล้ว ในวันศุกร์ที่ 27 เดือนเราะษับ อ.ศ. 583 เข้าได้ทำพิธีละหมาดที่นั่นด้วย
ต่อมานพาก里斯เตียนที่ถูกปลอยไปบางพวากดูรูบรวมกำลังคนย้อนกลับมาทำสังคมอีก
แต่ก็ไม่สามารถที่จะเอาชนะเศาะลาหุดได้ เมว่าจะขอกำลังสนับสนุนจากทางยุโรปใหม่ส่วนทบก็ตาม
การทำสังคมกันจึงยืดเยื้อเรื่อยมา

นับตั้งแต่ ปี อ.ศ. 1095 ที่สังคุรามครูเสดเริ่มขึ้น ดินแดนในเอเชียน้อยไม่เคยสงบสุขเลย
พวากรูเสดจะยกทัพมาตีเมืองต่าง ๆ ที่อ่อนแอดอยุตตลอดเวลา ข้ามไปบางครั้งมุสลิมด้วยกันก็เป็นศัตรูกันเอง
จึงต้องทำสังคมกันตลอด

สังคุรามครูเสดครั้งที่ 4

เมื่อเศาะลาหุดดีนเสียชีวิตแล้ว ได้เกิดปัญหาความวุ่นวายต่าง ๆ จากลูก ๆ ของเขามา
เศาะลาหุดดีนมีลูกชาย 3 คนคือ อะลีย อุษมาน และอุมาร์ ต่างก็ได้รับสิทธิปกครองเขตแดนต่างกันไป
รวมทั้งนองชาญของเศาะลาหุดดีนซึ่งสัมภุดีน (ผู้ได้รับญาวยาวา อัล-มาลิก อัล-อาดีล
เป็นแม่พัพที่มีความสามารถและชำนาญการรบไม่แพ้ผู้ใด) เมื่อลูก ๆ ของเศาะลาหุดดีนทะเลาะกัน
สัมภุดีนจึงได้รับอำนาจไว้ เมื่อพวากรูเสดยกทัพมาทางทะเลยืดเมืองบัยรูตได้
เป็นการท่าลายสัญญาที่ทำไว้ในสัญญาของเศาะลาหุดดีน สัมภุดีนจึงได้ยกกองทัพไปปราบพวากรูเสด
และทำลายสัญญาสองศักดิ์อีก 3 ปี และจึงยกกองทัพกลับ ในตอนตน ๆ ไปปีเซเลสตีน (Celestine III)
เป็นผู้ที่ยุ่งเกิดสังคุรามครูเสด

สังคุรามครูเสดครั้งที่ 5

หลังจากนั้นอีก 3 ปีต่อมา โบเปปอนโนเซ็นที่ 3 (Innocent III) ได้ทำการประกาศสังคมอีก
ใบบุ๊ดบุลกระดุมให้กษัตริย์ในทวีปยุโรปยกทัพมาร่วมรบเพื่อตีเมืองเยรูซาเล็ม
แต่ครั้งนี้พระเจ้าบริหารดีใจสิงแหงอังกฤษไม่ทรงเห็นด้วย โบเปปอร์รวมผู้คนได้เป็นกองทัพขนาดใหญ่
ในคราวนี้เป็นโชคดีของมุสลิม เพราะพวากนี้ได้ยกทัพมุงไปเมืองคอนสแตนติโนเปิล แทนที่จะไปเอเชียน้อย
เมืองคอนสแตนติโนเปิล เป็นที่ตั้งของพวากริสต์นิกายออร์โธดอกซ์
เมืองคอนสแตนติโนเปิลจึงถูกพวากรูเสดยึดได้ด้วย เมืองถูกเผาทำลาย นักประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ว่า
ไฟลุกโชนิชวงสูงเกิน 1 ลีก (ประมาณ 3 ไมล์) เป็นเวลา 8 วัน 8 คืน
แม่ไปปะจุรูสีกสกอลด์ ใจต่อการกระทำของพวากรูเสด แต่ก็ไม่สามารถที่จะยับยั้งได้ ทั้งผู้หญิงและเด็ก
ถูกจุดไฟและสับเป็นท่อน ๆ โดยพวากริสเตียนเหล่านี้

พวากรูเสดโรมันได้ครองเมืองอยู่ถึง 40 ปีเศษ ในที่สุดพวากริสต์สามารถกู้เมืองคืนมาได้
และปกครองอยู่อีกราว 200 ปี จึงได้เสียเมืองให้พวากตุรกีอุษมาน尼ยะ (ที่ฝรั่งเรียกว่า อาณาจักรอตโตมัน
แห่งตุรกี)

สงครามครุยเสดครั้งที่ 6

นับเป็นสงครามครั้งที่รุนแรงและโหดร้ายที่สุด เพราะมีการปลุกกระดม ปลูกฝังแนวความคิดให้พวกเด็ก ๆ และผู้หญิง เข้าไปร่วมรบในปาเลสไตน์ด้วย โดยเด็กฝรั่งเศสซึ่ง สตีเฟ่น อายุ 12 ปี บอกว่าพระเยซูมีบัญชาให้ตนเอียงยกกองทัพครุยเสดของพวกเด็ก ๆ ไปช่วยกอบกู้แผ่นดินบริสุทธิ์ของพระองค์ เด็ก ๆ เกิดความตื่นเต้นกับคำพูดอวดอางของสตีเฟ่น ดังพากันไปชุมนุมเพื่อนสนับสนุนพวกคลังศานา ประกอบกับได้มีการอ้างถึงคัมภีร์ใบเบล็ฟใหม่ เช่น มัดหมาย 21 : 17 ความว่า "เสียงที่ออกจากปากเด็กสอนและทารกนั้นเป็นคำสรรเสริญอันแท้จริง" พวกเด็ก ๆ ในเยอรมันจึงรวมตัวกันเกือบ 4 หมื่นคน เดินทางข้ามภูเขาและป่ามุ่งหน้าที่จะไปยังประเทศอิตาลี โดยหวังว่าจะเห็นปฏิวัติธรรมที่ใหญ่ที่สุดในโลก แต่การเดินทางที่ยาวไกล ต้องพบกับความยากลำบากและความหนาวเหน็บ ทำให้เด็ก ๆ ต้องลงมาระบุกบ้านเรือนจำนวนมาก

ฝ่ายเด็ก ๆ ชาวฝรั่งเศสเกือบ 3 หมื่นคน แม้จะเดินทางมาถึงเมืองท่ามาร์เซลส์ได้ แต่พวกเขาก็ผิดหวัง เพราะไม่เห็นทะเลแยกออกจากกันจึงพากันกลับ

โบ๊ปได้ออกให้พวกเด็ก ๆ ชาวเยอรมันเดินทางกลับบ้าน ยังคงมีแต่เด็ก ๆ ชาวฝรั่งเศส 4-6 พันคนที่ยังคงปักหลักอยู่ที่เมืองมาร์เซลส์ ทำให้ถูกพวกพ่อค้าที่เห็นแก่ตัวทั้งหลาย ได้อสาจัดเรือเพื่อนำเด็ก ๆ เหล่านั้นไปยังปาเลสไตน์ เพียงเพื่อการมุงหาผลกำไร แม้จะเป็นจากลุ่มเด็ก ๆ ก็ตาม โดยการนำเด็กเหล่านั้นไปยังเมืองอเล็กซานเดรีย และเมืองท่าอื่นๆ ซึ่งเป็นตลาดค้าท่าสแทน แสดงให้เห็นว่าแม้แต่ลูกหลวงก็ยังถูกพวกพ่อค้าเรียนดูโดยกันเองนำตัวไปขายเป็นทาส เจตนาการทารกเด็กนั้น ได้เปลี่ยนไปนับแต่นั้น เป็นผู้ที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น ทางมุ่งที่จะถอนโภคภัยประโยชน์อย่างไรมุชัยธรรม

ในระหว่างปี ค.ศ. 1216-1217 โบ๊ปอินโนเซนท์ที่ 3 ได้ประกาศสงครามอีกครั้ง ในครั้งนี้กษัตริย์เมืองอังกฤษ ดยุกแห่งเมืองอสเตรียและบavarie พร้อมทั้งเจ้าเมืองต่าง ๆ ได้ร่วมรุบรวมคนถึง 250,000 คน เดินทางไปอียิปต์เพื่อตีเมืองดิมยาต (Damietta) สัยฟุตดีนยกทัพจากทางเหนือเพื่อมาช่วย แต่ได้เสียชีวิตกลางทาง หลังจากพวกครุยเสดล้อมเมืองไว้ถึง 18 เดือน จึงเข้ายึดดิมยาตได้ และทำการ屠戮ชาวเมืองดิมยาต หลังจากนั้นจึงได้ยกกองทัพต่อไปที่ไคโร ขณะนั้นเองลูกชายของสัยฟุตดีน มีนามตามตำแหน่งว่า อัล-มาลิก อัล-กามิล เป็นผู้บุกครองเมืองออยุ่ ได้ออกทำสัญญาสงบศึกกับพวกครุยเสด โดยยอมคืนเมืองต่าง ๆ ที่เคยถูกหักดิ่นตีมาได้ ให้พวกครุยเสด แต่พวกครุยเสดไม่ยอม ชาวมุสลิมจึงได้พังเขื่อนกันน้ำ เพราะขณะนั้นน้ำในแม่น้ำไนล์กำลังขึ้น และพวกครุยเสดอยุ่ในที่ลุ่ม ก่อให้เกิดความเสียหายแก่พวกครุยเสด และกองกำลังได้ลงมาระบุกบ้านเรือนมาก ขาดการติดตอกับเมืองอื่น ๆ พวกครุยเสดจึงเป็นฝ่ายขอทำสัญญาสงบศึกกับสัยฟุตดีน เมื่อตีเมืองอื่น ๆ ได้ยอมคืนเมืองดิมยาตให้แก่มุสลิมและได้ยกทัพกลับในเวลาต่อมา

สงครามครุยเสดครั้งที่ 7

ในระหว่าง ค.ศ. 1216-1217 โบ๊ปอินโนเซนท์ที่ 7 ได้ประกาศสงครามครุยเสดอีก คราวนี้เจ้าเมือง อังกฤษ, ดยุคแห่งอสเตรียและบavarie พร้อมกันประมาณ 250,000 คน เพื่อไปตีพากุลุสลิมมีน! พากันนำทางเรือเรือ แล้วมุ่งไปทางอียิปต์เพื่อตีเมืองดิมยาต (damietta) สัยฟุตดีนได้ยกทัพจากทางเหนือมาช่วย แต่ตายเสียกลางทาง มุสลิมมีนได้สัญญาเสียแม่ทัพสำคัญอีกคูนหนึ่งร้องจากเศลลาหุดดีนหลังจากล้อมเมืองออยุ่ 18 เดือน พวกครุยเสดจึงเข้ายึดเมืองดิมยาตได้และได้ประกอบอาบน้ำรอมฎัง อย่างๆที่พวกเข้าได้เคยกระทำมาแล้ว พวกนี้จึงยกทัพไปไคโร เวลาหนึ่นลูกชายของสัยฟุตดีน ซึ่ง อะศีรุดดีน มีนามตามตำแหน่งว่า อัล-มาลิก อัล-กามิล ยกกองเรือออยุ่ ได้ออร์องทำสัญญาสงบศึกโดยจะคืนเมืองต่าง ๆ ที่เคยถูกหักดิ่นตีได้แก่พวกครุยเสด แต่พวกนี้ไม่ยอม เวลาหนึ่นน้ำในแม่น้ำไนล์กำลังขึ้น พากุลุสลิมและพวกครุยเสดอยุ่ทางลุ่ม

พวากมุสลิมมีนจึงได้พังเขื่อนกันเน้าทำให้น้ำท่วมพวากนีเสียหายเป็นจำนวนมากขาดการรู้ติดต่อจากเมืองอื่น และคนดายลอยเป็นแพ พวากครูเสดจึงทำสัญญาสองบศิกโดยยอมคืนเมืองดิมยาตคืนให้แก่ มุสลิมมีนแลวยกทัพกลับ

ยังไม่ทันที่ไօสงคุรามจะจากหาย พวากพื้น้องเหล่านี้ซึ่งเป็นลูกของสัยฟุดดีนเกิดทะเลกันอีก คนหนึ่งไปทำสัญญาลับๆ กับพระเจ้าเฟรดเดอริกที่ 2 แห่งเยรมันนี ทำให้เกิดสงครามครูเสดครั้งต่อไป

สงครามครูเสดครั้งที่ 8

ลูกชายคนที่ 2 ของสัยฟุดดีน ชื่อว่า อีสา มีนามตามตำแหน่งว่า อัล-มาลิก อัล-มุอัชชัม ต้องการแยกอำนาจจากพี่ คือ อัล-มาลิก อัก-กาเมล จึงไปทำสัญญากับศัตรู คือ พวากเฟรดเดอริกที่ 2 เมื่อ มุอัชชัม เสียชีวิตลง ในปี ค.ศ 624 (ค.ศ. 1227) ลูกชายชื่อดาวุด มีนามตามตำแหน่งว่า อัล-มาลิก อันนาศิร ได้ปกครองดินแดนในสวนนั้นต่อมา ผู้คนโถของมุอัชชัมคือภารมีและหนองคนเล็กชื่อ อัชรัฟ จึงยกทัพเข้ายึดเมืองدامสกัส และให้ดาวุดปกครองเมืองฮารอน เอเดสสาและร็อกกะแทน

ใน ค.ศ 1229 เฟรดเดอริกที่ 2 ยกทัพมาถึงซีเรีย เฟรดเดอริกได้เจรจา กับ กูเมล ตกลงทำสัญญาร่วมกันในสัญญานี้มีอายุ เป็นเวลา 10 ปี 6 เดือน 10 วัน ความว่า ให้เฟรดเดอริกเข้าครองเมืองเยรูซาเล็ม เมืองบายตูละห์ม (เมืองเบราเดเรม) เมืองนาชาเรส และเมืองอื่น ๆ ระหว่างยังฟฟะถึงอักกะได และยอมให้มุสลิมมีสิทธิ์ประกอบศาสนกิจในเมืองเหล่านี้โดยไม่ได้รับการขัดขวาง แต่ทั้งมุสลิมและคริสต์เตียนไม่เห็นด้วยกับสัญญานั้น ทางฝ่ายมุสลิมเกิดความแค้นเคืองที่ภารมีเมืองที่เศาะลาหุดดีนติ่มมาได้ให้แก่พวากครูเสด สวนพวากครูเสดก็ไม่ยอมรับพวากมุสลิม เพราะถือเป็นพวากนอกศาสนา ไม่ยอมให้ประกอบศาสนกิจได้ ไปปะ痨ก์ไม่พอใจเฟรดเดอริกที่ยกทัพไปตามลำพัง จึงประกาศให้เป็นพวากนอกศาสนา เมื่อทำสัญญาเสร็จ เฟรดเดอริกจึงได้ยกทัพกลับ

กูเมลเสียชีวิตลง ในวันที่ 8 มีนาคม 1238 มีลูกชายคนหนึ่งชื่อ อนุบักร ทรงราชสมบัติแทน แต่เนื่องด้วยความเป็นเด็กที่ไม่รู้จักโต ทำให้ลูกผู้พี่คือ ดาวุด ได้ยึดเมืองคืนและกอบผนเมืองเยรูซาเล็มให้กลับมาเป็นของมุสลิมอีกครั้ง

สงครามครูเสดครั้งที่ 9

กษัตริย์ของฝรั่งเศส หลุยส์ที่ 9
ได้ยกกองทัพมาทางทะเลขึ้นบกที่ดิมยาตและเข้ามายึดเมืองได้ซึ่งในขณะนั้น อัล-มาลิก อัล-ศอลิห์ นั่งอยู่มุดดีน อัยุน ได้เสียชีวิตลง เมื่อลูกชายของศอลิห์ ชื่อ ดุรอนชาสุ เดินทางกลับมาจากเมโสโปลีเมีย ได้ทราบข่าว แต่เนื่องจากไม่ถูกกับพวากบ้าของพ่อ คือพวากมุลูก จึงได้ถูกแมลงลิ่งชื่อนางชะญัรลั่งให้คนลอบฆ่า และนางก์สถาปนาตนขึ้นเป็นราชินีมุสลิม แต่ผู้อยู่เบื้องหลังที่แท้จริงคือ มัมลุก (ซึ่งมุอิชุดดีน อัยบาก) นั่นเอง ซึ่งต่อมาตนเป็นต้นราชวงศ์ซึ่งลูกกิยะห์ วงศ์นี้ปกครองตั้งแต่ ค.ศ. 1250 ถึง 1390 เป็นเวลาถึง 140 ปี

ต่อมาอัยบาก เกิดความขัดแย้งกับพวากланของเศาะลาหุดดีน ซึ่งเป็นที่สุดของราชวงศ์อัยบาก ก่อให้เกิดการล่มสลายของราชวงศ์ แล้ววงศ์ซึ่งลูกกิยะห์ ก็ได้ขึ้นมาแทน

ในช่วงเวลานี้ ทางตะวันออกเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงขึ้น คือ พากมองโกเลียโดยการนำของเจงกิส汗 ได้เดินทางมาทางยุโรป และบรรดาลูกหลานของเจงกิส汗ได้ยึดเมือง แบกแಡด ซึ่งมีชาวเมืองประมาณ 2 ล้านคน และเพาทำลายบ้านเมืองลงหมด ทำให้วงศ์อับบาสิยะอสุจัล โดยมีเคาะลีฟะห์ องค์สุดท้าย คือองค์ที่ 37 ซึ่งอัลมุสตอะศิมบิลลาห์ เป็นผู้ปกครอง เมื่อ อ.ศ. 640 (ค.ศ. 1242) พากมองโกเลียมีอำนาจในการกันไม่ให้กรุงไจจินถึงซีเรีย และอียิปต์

สังคมครูเสดครั้งที่ 10

พระเจ้าหลุยส์ที่ 9 แห่งฝรั่งเศส เดินทางกลับทวีปยุโรป และข้อให้โนบีป้อภัยโทษให้พระเจ้าเฟรดเดอริกที่ 2 ของเยอรมัน ในปี อ.ศ. 1270 พระองค์ได้ทรงชักชวนให้พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 1 ขึ้นองค์กาญจน์มาร่วมทำสงครามครูเสดอีก แต่พระเจ้าหลุยส์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยโรคระบาดที่เมืองการเจาเสียก่อน พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดได้เดินกลับจากปาเลสไตน์เมื่อ ปี อ.ศ. 1271 ถึงอังกฤษ ปี อ.ศ. 1274

ครั้งสุดท้ายมีการเคลื่อนไหวที่จะทำให้เกิดสังคมครูเสดขึ้นมาอีกโดย ปีอุสที่ 2 ในช่วงปี อ.ศ. 1460 แต่เมื่อโนบีป้อภัยชีวิตลง ในปี อ.ศ. 1464 เรื่องสังคมครูเสดก็ได้ยุติลง สังคมครูเสดทำให้เกิดผลลัพธ์ทางออมทรัพย์และการดูแลคนดื้อ

- บ้านเมืองของชาวนะวันตกได้รับการทำนุบำรุงจากเงินของพวกเจ้าชุมชนนาย อัคคิวินนักรบหงหงายที่ไปทำสงครามแล้ว ไม่ได้กลับมา สวนพวกที่เมื่อได้เสียชีวิตในการรบ ก็ต้องจ่ายเงินเพื่อช่วยทำสงคราม ทำให้เสียดุลย์ในการมีทรัพย์ จำนวนของกษัตริย์มีมากขึ้น
- ชาวนะวันตกได้รับความรู้ใหม่ๆ หลายอย่างจากชาวมุสลิม เช่นเรื่องโรงสีลม การใช้เข็มทิศเดินเรือ ทำให้อุตสาหกรรมเจริญก้าวหน้ามากขึ้น ชาวอาหรับมุสลิมเองก็ได้รับความรู้จากพวกคริสต์มากmany เช่นกัน
- ในการสำรวจพื้นที่เพื่อทำการสำรวจที่ต่อเนื่องกัน ทำให้ชาวเวนิสผู้หนึ่งมีชื่อเสียงขึ้นมา คือมาร์โคโปโล

ประวัติศาสตร์คริสต์

เราไม่ได้สร้างหาความสงบเพื่อที่จะสู้ แต่เราสู้เพื่อที่จะมีความสงบ ดังนั้น จึงมีความสงบเมื่อต่อสู้ ท่านจะได้พิชิตทุกคนที่ท่านสู้ด้วย และทำให้พวกเข้าได้ไปสู่สันติสุข (The Christian Classics Ethereal Library, 2000)

ในเวลาต่อมา ระหว่างปี อ.ศ. 1095-1291 เกิดสังคมระหว่างศาสนาอิสลามของศาสนากับศาสนาอิสลาม เรียกว่า "สังคมครูเสด" สาเหตุของสังคมนี้เนื่องมาจากผู้นำบีโคลาสนานอิสลาม (มุสลิม) ได้เข้ายึดครองกรุงเยรูซาเร็ม ซึ่งเป็นครั้งที่คริสต์ที่คริสต์ศาสนิกชนเดินทางไปจาริกแสวงบุญ เมื่อเป็นเช่นนี้ทางฝ่ายผู้นำบีโคลาสนานคริสต์จึงได้ต่อต้านการรุกรานของพวกนอกศาสนา (ชาวคริสต์เรียกทุกคนที่ไม่เดินบีโคลาสนานคริสต์ว่าพวกนอกศาสนา) ทางฝ่ายของศาสนจักรแห่งกรุงโรม โดยพระสันตะปาปาอูบอง ที่ 2 (URBAN II : อ.ศ. 1042-1099) ได้ชี้ให้ชาวคริสต์เห็นถึงภัยจากการรุกรานของพวกมุสลิม และทรงสัญญาจะยกบ้าปและหนี้สินให้แก่ทุกคนที่เข้าร่วมรบในสังคม (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533: 318) จึงได้จัดเทศนาครั้งใหญ่ขึ้นเมื่อวันที่ 18-28 พฤษภาคม อ.ศ. 1095 ณ วิหารแครมของต ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศฝรั่งเศส และประกาศให้สังคมครูเสดเป็น "สังคมตามปรารถนาของพระเจ้า" (God Wills It) หรือ "สังคมศักดิ์สิทธิ์" (Holy War) เพื่อต่อต้านมุสลิม และให้ยึดครองกรุงเยรูซาเร็มคืนจากมุสลิม

การเทคโนโลยีที่มีส่วนกระตุ้นให้ชาวคริสต์นำความเชื่อร่วมกัน ซึ่งเรียกว่า "พวกครูเสด" (Crusaders มาจากคำว่า Cross หรือไม้กางเขน อันเป็นสัญลักษณ์แทนชาวคริสต์) (วัชระ ฤทธาคเน, 2544: 24-25)

ภัย ภายหลังการประการสูงครามศักดิ์สิทธิ์ของพระสันตะปาปาอูบองที่ 2 ทรงครามครูเสดจึงได้เริ่มต้นขึ้น ซึ่งการเริ่มต้นของสมรภูมิครูเสดนกอให้เกิดการต่อสู้ระหว่างผู้นับถือศาสนาคริสต์และศาสนาอิสลาม โดยมีระยะเวลาในการต่อสู้นานถึง 196 ปี

ในช่วงปลายของสมรภูมิครูเสด นักบุญโธมัส ไควนัส (Saint Thomas Aquinas: ค.ศ. 1224-1274) ได้เขียนหนังสือเรื่อง "ซัมมา ทีโอโลจิกา" (Summa Theologica: เขียนขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 1265-1275) โดยได้พัฒนาเนื้อหาบางตอนเกี่ยวกับสมรภูมิที่เป็นธรรมที่ออกสัตตินเสนอไว้ ตลอดจนอีกไวนัสได้เพิ่มเติมทรรศนะส่วนตัวเข้าไปด้วย ในงานเขียนนี้นือไควนัสได้แสดงทรรศนะว่าเพื่อให้การทำสมรภูมิเป็นไปด้วยความชอบธรรม ต้องประกอบด้วยปัจจัยสำคัญสามประการ คือ

ประการที่หนึ่ง อำนาจของผู้ปกครอง ผู้ซึ่งควบคุมสั่งการให้ดำเนินสมรภูมิ
เนื่องจากสมรภูมิไม่ใช่หน้าที่ของบุคคลธรรมดาน่าท้อไปที่จะประการสมรภูมิ
 เพราะเข้าสามารถแสวงหาความชอบธรรมของเขารากฐานมาจากศรัทธาในธรรมที่เขามีอำนาจอยู่ ยิ่งไปกว่านั้น
 สมรภูมิไม่ใช่หน้าที่ของบุคคลธรรมดาน่าท้อไปที่จะเรียกประชุมประชาชน ซึ่งเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นในนามสมรภูมิ และความอาใจใส่เกี่ยวกับประโยชน์สุขของผู้คนในชาติถูกมองให้กับบุคคลผู้ซึ่งมีอำนาจ
 มันเป็นหน้าที่ของเขาว่าที่จะดูแลประโยชน์สุขของผู้คนในนคร ราชอาณาจักร หรือจังหวัดที่ขึ้นกับพวกราช
 และมันเป็นสิ่งที่ชอบด้วยกฎหมายสำหรับพวกราชที่จะอาศัยด้าน
 เพื่อปกป้องประโยชน์สุขของผู้คนในชาติจากภัยคุกคามภายนอก
 เมื่อพวกราชลงโทษผู้กระทำชั่วดังคำกล่าวของผู้เผยแพร่ศาสนาคริสต์ (Apostle) ที่ว่า "ผู้ครอบครองนั้น
 หาได้ถือด้วยไว้เฉย ๆ ใน ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า
 และจะเป็นผู้ลงประหารอาญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว" (โรม. 13: 4) ดังนั้น
 ด้วยเหตุนี้มันเป็นหน้าที่ของพวกราช
 ในการอภัยดับเพื่อใช้ในการปกป้องประโยชน์สุขของผู้คนในชาติจากศัตรูภายนอก เช่นกัน
 ดังนั้นจึงมีคำกล่าวถึงผู้ซึ่งมีอำนาจว่า "จงช่วยคนอ่อนเปรี้ยและคนขัดสนให้พ้น ช่วยพวกราชจากมือของคนอธรรม"
 (พระธรรมสุดี. 81: 4) และสำหรับเหตุผลนี้ออกสัตตินได้กล่าวว่า
 "ธรรมชาติของการได้มาซึ่งความสงบในหมู่ผู้คนเป็นความจำเป็นที่อำนาจในการประการสมรภูมิ
 และอำนาจในการให้คำแนะนำเกี่ยวกับสมรภูมิ ควรอยู่ในมือของผู้ที่มีอำนาจสูงสุด"

ประการที่สอง ความมุ่งหมายที่ชอบธรรม ก็ล้วนคือ ผู้ที่ถูกกรุณาราสมสมควรจะถูกกรุณารา
 เพราะพวกราชจะได้รับมันจากความผิดซึ่งพวกราชได้ก่อขึ้น ดังคำกล่าวของออกสัตตินที่ว่า
 "สมรภูมิที่เป็นธรรมจำกัดความได้ขาดความได้เป็นสมรภูมิที่กระทำไปเพื่อลงโทษ
 โดยก่อให้เกิดความเสียหายต่อชาติหรือเมืองใด ๆ
 ก็ตามที่ได้เลี้ยงที่จะลงโทษพลเมืองของตนที่กระทำความผิด
 หรือละเลยที่จะคืนสิ่งที่ยึดเอ้าไปอย่างไม่เป็นธรรม"

ประการที่สาม มันเป็นสิ่งจำเป็นว่าผู้เข้าร่วมสมรภูมิควรจะมีเจตนาที่ชอบธรรม
 เพื่อที่ว่าพวกราชจะสร้างเสริมสิ่งที่ดีงาม หรือหลีกเลี่ยงความชั่วร้าย ดังคำกล่าวของออกสัตตินที่ว่า
 "ศาสนาที่แท้จริงถือความสงบสุข
 จะคงอยู่ตราบเท่าที่สมรภูมิที่ดำเนินอยู่มีได้เกิดขึ้นเพื่อที่จะทำให้มีอำนาจมากขึ้น หรือมีความໂหดร้ายทาง
 แต่เป็นไปด้วยเป้าหมายในการรักษาความสงบสุข เพื่อลงโทษผู้กระทำชั่ว และเพื่อส่งเสริมความดีงาม"
 แต่เป็นไปได้ว่าการประการสมรภูมิโดยผู้มีอำนาจจะถูกต้องตามกฎหมายและ
 เพื่อความชอบธรรมอุ่นใจความไม่ถูกต้อง เนื่องจากเจตนาที่ชั่วร้าย ดังคำกล่าวของออกสัตตินที่ว่า
 "อารมณ์ความรู้สึกที่ต้องการจะทำร้ายกัน ความกระหายที่จะแก้แค้น ความไม่สงบและฟุ่มชานของจิตวิญญาณ
 ความชอบที่จะกบฏ ความมีกิเลสในอำนาจ และลักษณะคล้าย ๆ สิงเหล่านี้สมควรจะถูกดำเนินในสมรภูมิ" (The Christian Classic Ethereal, 2001)

ดังนั้น การดำเนินสมรภูมิที่ได้รับการถูกอนุญาตว่าชอบธรรม จะต้องคำนึงถึงความถูกต้องในการใช้ปัจจัย
 รวมถึงเงื่อนไขสมการของสมรภูมิที่เป็นธรรม คือ อำนาจที่ถูกต้องตามกฎหมาย (Lawful Authority)

สาเหตุอันชอบธรรม (Just Cause) และวัตถุประสงค์ที่ถูกต้อง (Right Intent) (Fagothay, A. 1963: 454)

จะเห็นได้ว่าทั้งสองฝ่ายให้ความหมายของคำว่าครูเสดต่างกัน

- **มุสลิม** ครูเสดคือการรุกรานของชาวคริสต์ที่กระทำต่อมุสลิม
สาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการที่ชาวคริสต์ไม่พอใจชาวมุสลิมที่ไม่ต้อนรับพากคนในการเข้าไปแสวงบุญ
ทั้งที่เยรูซาเลมก็เป็นตนกำเนิดของทั้ง2ศาสน
- **คริสต์** ครูเสดคือสิ่งแครมตราไม้กางเขนเดิมมาจากคำว่าครอรัส
และเดิมที่ที่แสวงบุญ(เยรูซาเลม)นั้นเป็นของชาวคริสตอยู่แล้ว แต่ถูกชาวมุสลิมรุกราน
ฝ่ายคริสต์มีการประกาศความชอบธรรมในการทำสงคราม และยังยกหนี้สินให้กับคนที่เข้าร่วมสงคราม

Jus Ad Bellum ("Right to [go to] war") คือ การค่านึงถึงความชอบธรรม
ซึ่งต้องปฏิบัติก่อนที่จะมีการประกาศสงคราม ประกอบด้วยสาระสำคัญ 5 ประการ คือ

- **สาเหตุอันชอบธรรมในการก่อเหตุ (Just Cause)** การที่จะประกาศสงครามได้นั้นต้องมีเหตุผลอันชอบธรรม
เป็นตนว่า การตอบสู้ป้องกันตัวจากการรุกรานของฝ่ายตรงข้ามที่ไม่เป็นธรรม คุณครองประชาชนผู้บริสุทธิ์
ปกป้องสิทธิเสรีภาพและรักษาจากการถูกล่วงลำสิทธิ ตลอดจนเป็นการลงโทษผู้กระทำผิด เป็นตน
- **อำนาจที่ถูกต้องตามกฎหมาย (Lawful Authority)**
การตัดสินใจประกาศสงครามต้องเป็นไปโดยผู้ปกครองประเทศที่มีอำนาจเหนือสาม
หรือผู้มีอำนาจสูงสุดของประเทศ ตลอดจนองค์กรซึ่งเป็นที่ยอมรับของสากล โดยผ่านกระบวนการที่ถูกต้อง
และต้องประกาศให้สาธารณชน (รวมถึงพลเมืองของตนเองและของศัตรู) รับทราบด้วย
- **จุดมุ่งหมายที่ชอบธรรม (Just Intent)** คือความมุ่งมั่นในการทำสงครามเพื่อที่จะนำมาซึ่งสันติภาพ
ไม่ใช่เป็นการทำสงครามเพื่อล้างแคדן หรือเพื่อเกียรติศักดิ์ของผู้รวมสงคราม
- **มาตรการสุดท้าย (Last Resort)** ก่อนการประกาศสงครามต้องแน่ใจว่าประเทศนั้น ๆ
ได้พยายามทุกวิถีทางเพื่อขอจัดขอพิพาทรรหะทางประเทศ
โดยเฉพาะการเจรจาทางการทูตเป็นสิ่งที่ต้องนำมาใช้เป็นอันดับต้น ๆ จนถึงที่สุดแล้ว
เมื่อไม่มีวิถีทางใดที่ดีไปกว่าการลงโทษผู้รุกรานจึงจะประกาศสงครามได้
- **ความหวังที่จะได้รับชัยชนะ (Reasonable Hope of Success)** จุดมุ่งหมายของการทำสงครามคือ
ต้องทำสงครามจนได้ชัยชนะโดยเร็วที่สุด
และหากทราบดีว่าผลของการสู้รบนั้นคือไม่สามารถไปสู่ความสำเร็จหรือเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้
ก็ต้องหาทางสกัดกั้นหรือขอจัดความรุนแรง
 เพราะหากผู้นำสูงสุดไม่เป็นการไร้ประโยชน์และจะมีผลเสียติดตามมา

สงครามครูเสด ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ

มีรอย佳ร์กันยิ่งใหญ่ที่พยายามลับเท่าไรก็ไม่เลือนหาย แห่งสงครามศึกษาอยู่ร้อยหนึ่ง
มีชื่อชัดเจนว่า สงครามครูเสด หรือ สงครามไม้กางเขน โดยที่สงครามใหญ่ครั้งนี้มีไม้กางเขน
อันเป็นสัญลักษณ์ของศาสนาคริสต์ เป็นตรา คือนักรบจากแpen din yurop ทั้ง นาย ไพร
ที่จะบุกบ้านมาบกับพากแขกในอาหารบันนั้น มีตราไม้กางเขนติดที่หน้าอกเสื้อโดยทุ่วไปทุกตัวคน
ซึ่งตระหนึ่งมีความสำคัญมากในคราลุ่มตัวคลังไคล์ไปติดตระหนัันเข้าแล้ว จะต้องมาร่วมโดยเด็ดขาด เปลี่ยนใจไม่ได้
ถ้าเปลี่ยนใจแล้ว จะต้องถูกขับออกให้เป็นคนนอกศาสนาทันที ซึ่งเท่ากับถูกลงโทษประหารทางศาสนาในเมือง

เรื่องราวของสงครามใหญ่ ที่มีเครื่องหมายของศาสนาประการความเป็นสังคมศาสนาชัดๆ นี้
กันสักนิดนึง โดยอาศัยเอกสารที่เชื่อถือได้ คือประวัติศาสตร์สากลของ พลตรี หลวงวิจิตรวากการ และ

ผลงานการศึกษาเรื่องสังคมครูเด่นไว้โดยเฉพาะ ของ รองศาสตราจารย์ สาคร ช่วยประสิทธิ์
แห่งภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ชีวศึกษาจากเอกสารทางประเพณีทางลักษณะเป็นหลักฐานของอิง

สังคมศาสตร์ที่ตีตราไม้กางเขนนี้ เพียงครุภะเวลาที่ประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้คือ ตั้งแต่ พ.ศ.
๑๖๓๙ ถึง ๑๗๓๑ เท่านั้น กิชชวนให้เห็นถึงความเหี้ยมเกรียมในจิตใจคน ภูมิใจของศาสนาชนิดนั้นอยู่ในชนอย
จนแทบจะไม่น่าเชื่อว่าทบทวนนี้ เป็นบทบาทที่ซึ่งเรียกว่า ศาสนา ได้ก่อขึ้น
 เพราะเป็นการสูงครามที่มีระยะเวลาตามศัตรูภักดีอยู่ได้ตั้งนานนานเกือบ ๒๐๐ ปี
 ซึ่งความจริงแล้ว ความรู้สึกเช่นนี้ มิใช่จะเกิดมีแก่เราและท่านทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในฐานะคนของท่านนั้น แม่พููกัฟร์
 ซึ่งเป็นคนวงในของเข้า และเป็นนักวิชาการทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงติดอันดับโลก เขาก็เคยรู้สึกกันมาแล้ว
 เช่นที่ รองศาสตราจารย์ สาคร ท่านได้อ้างไว้ คือ นักประวัติศาสตร์ฝรั่งซึ่งอ่าน แอนเน่ เฟรเม้นเติล (Anne
 Fremantle) ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง ยุคศรัทธา (Age of Faith) หน้า ๕๓ ของเข้าดังนี้ ....

"จากสังคมทั้งหมดที่มีนุษย์เครียบ
 ไม่มีครั้งใดที่ได้กระทำไปด้วยใจด้อยไปกว่าสังคมที่มีศรัทธาเป็นที่ตั้ง และจากสังคมที่มีศรัทธาเป็นที่ตั้ง
 ไม่มีครั้งใดที่จะมีการสูญเสียเลือดเนื้อและมีความยึดเยี้ยมมากไปกว่าสังคมครูเด่นในยุคกลาง
 ครูเด่นซึ่งได้มีอิทธิพลเหนือนอกในยุคกลางเป็นเวลา ๒๐๐ ปี จากตอนปลายคริสตศตวรรษที่ ๑๑
 จนถึงปลายคริสตศตวรรษที่ ๑๓ ความศรัทธาอย่างแรงกล้าเป็นสิ่งกระตุนให้เกิดขึ้น
 และจะสิ่นลงด้วยความเข้าใจที่แจ่มแจ้ง ประกอบทั้งความยุ่งยากนานัปการ"

แน่นอน นักประวัติศาสตร์ผู้นี้ เขียนเรื่องเกี่ยวกับศรัทธา
 ยอมเน้นการมองสังคมหุ่นโหดในแง่ของศรัทธาเป็นหลัก แต่ศรัทธานั้น
 ในทัศนะที่ใส่สะอัดของพระพุทธศาสนาเรียกว่า มิจฉารัทธา คือ ศรัทธาที่ผิด
 เพราเป็นศรัทธาที่นำไปสู่การล้างผลาญกันอย่างนาเอน์จอนดาเป็นที่สุด และที่ขาดล้าวว่า
 จะสิ่นลงด้วยความเข้าใจที่แจ่มแจ้งนั้น จะเป็นความเข้าใจในฐานะของผู้สำนักผิดหรือไม่ ก็ไม่อาจจะทราบได้
 แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็ถือได้ว่า ถ้อยคำของเขามีกี่ประโภคันน์ ก็เป็นการยอมรับอย่างชัดเจนว่า
 สังคมที่บรรพบุรุษทางศาสนาของเขาร่วงขึ้นไว้เป็นตราบป้อนให้หมูลวงในประวัติศาสตร์นี้
 มีความเยี่ยมชมให้ดอย่างเหลือเชื่อจริงๆ

พิษสงของสังคมศาสตร์ไม้กางเขนที่ว่านี้ ในประวัติศาสตร์สากลของท่าน
 พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ ระบุไว้ว่า "การไปรับนี้
 ก็โดยความขอร้องของพระสังฆราชกรุงโรมฯ โปรดได้เสียชีวิตไปในสังคมครูเด่นราว ๗ ล้านคน
 โดยที่ไม่สามารถกำจัดหรือกวาดล้างพวกเดิร์กได้ จำนวนคนตั้ง ๗ ล้านคน
 ในสมัยที่โลกมนุษย์ยังไม่มีมนุษย์ลื้นโลกเซนทุกวันนี้ ยอมถือได้ว่า มิใช่จำนวนเล็กน้อยเลย
 ยังคงกันให้ละเอียดไปถึงฝ่ายอาหันดวยแล้ว
 คงจะต้องเพิ่มจำนวนการสูญเสียแห่งมนุษยชาติเข้าไปอีกนับล้านคนกัน ... สังคมครูเด่น
 ที่สังฆราชกรุงโรมเป็นผู้จุดชนวนขึ้นนั้น คงจะล้างผลาญผุคนไปนับเป็นสิบวาราษานอย่างแน่นอน" ... น่าสังเวช
 นาสลดใจเพียงไร ก็ขอให่องคิดกันดู และเมื่อคิดแล้ว
 ก็อยาหลับตาตัดบทเสียว่าเป็นเรื่องของอดีตที่ไม่ควรจะหวานคิด เพราะแท้จริงแล้ว
 มันเป็นเรื่องของวิญญาณทางศาสนาที่สืบทอดลงมาจนถึงทุกวันนี้ อันมีสัจจะที่บ่งชี้ ดังที่เราจะได้ดูกันต่อไป

เรื่องราวโดยสรุปสังคมศาสตร์

ชีวประวัติการท่านได้กล่าวไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์สากลของท่าน ดังนี้

- ครั้งที่ ๑ ตั้งแต่เมื่อพุทธศักราช ๑๖๓๙ ถึงพุทธศักราช ๑๖๔๙ เป็นครั้งที่คริสต์ศรีนที่สุด
 พระเจ้าแผ่นดินหลายพระองค์ได้ไปในครั้งนี้ และเป็นครั้งเดียวที่อาชนาดของเตอร์ก
 เปิดทางให้คริสต์ศาสนิกชนไปมัสการที่ฝั่งคัมพะเยซูได้สะดวก

- ครั้งที่ ๒ ตั้งแต่พุทธศักราช ๑๖๕๐ ถึง พุทธศักราช ๑๖๙๒ พระเจ้าหลุยส์ที่ ๗ ของฝรั่งเศส กับ พระเจ้าคองราดที่ ๓ ของเยอรมัน ได้ไปในครั้งนี้ แต่อยอย่างกลับมา
- ครั้งที่ ๓ ตั้งแต่พุทธศักราช ๑๗๓๒ ถึง พุทธศักราช ๑๗๓๔ พระเจ้าเฟรเดริกที่ ๑ (เยอรมัน) พิลิปป์อ็อกส์ต์ (ฝรั่งเศส) และวิชาร์ด ไอลอนอาร์ (อังกฤษ) ได้ไปในครั้งนี้ พากันแพกลับมา และพระเจ้าเฟรเดริกก็มานำตาย
- ครั้งที่ ๔ ตั้งแต่พุทธศักราช ๑๗๔๕ ถึง พุทธศักราช ๑๗๔๗ ไม่ได้ผลอะไรเลย และแทนที่กองทัพครูเสดจะไปรบพวกเตอร์ก กลับไปรบพวกคริสเตียนด้วยกันเอง
- ครั้งที่ ๕ ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๑๗๖๐ ถึง พุทธศักราช ๑๗๖๔ เช่นเดียวกับชัยชนะนี้ ยองเลอเบรียน กับพระเจ้าแผนดินอังกฤษ ไปรบพวกเตอร์กในประเทศอียิปต์ และไม่ได้ผลทางชัยชนะ
- ครั้งที่ ๖ ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๑๗๗๑ ถึง ปีพุทธศักราช ๑๗๗๒ พระเจ้าเฟรเดริกที่ ๒ (เยอรมัน) เป็นหัวหน้าไป แต่แทนที่จะไปรบ กลับไปทำไม่ต่องบ้าน ซึ่งมีผลดีกว่าไปรบ เพราะทำให้พวกอาหรับยอมให้พวกคริสเตียนเดินทางเข้าเมืองเยรูซาเลมได้อีก
- ครั้งที่ ๗ ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๑๗๗๑ ถึง พุทธศักราช ๑๗๗๒ และ
- ครั้งที่ ๘ ในปีพุทธศักราช ๑๗๗๓ นั้น ทรงรามคูเสดได้ทำกันในประเทศอียิปต์ เพื่อพวกหัวหน้าเตอร์กมีถิ่นสำคัญตั้งอยู่ที่นั้น และแหงค์หลุยส์ (ฝรั่งเศส) เป็นตัวตั้งในทรงรามคูเสดทั้งสองครั้งนี้ จนแหงค์หลุยส์สิ้นพระชนม์เมื่อพุทธศักราช ๑๗๗๓ และ ทรงรามคูเสดก็สุดสิ้นลงในครั้งนี้

คำແຄລງກາຣຂອງໂປ້ປ

คำແຄລງກາຣຂອງໂປ້ປ ສູນທຽບຈົນມີດັ່ງນີ້

"ເຮົາໄດ້ຍືນແລ້ວ ພຶ້ນອັງທິරົກຍິ່ງ ແລະ ທ່ານກີໄດ້ຍືນສິ່ງທີ່ເຮົາໄມ້ສາມາດຈະລາວໜ້າໂດຍປາສຈາກຄວາມເຫຼົ້າສຸດຍ່າງສຸດນີ້ ດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດອຍງຍິງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຖຸກຂໍ້ມານອ່າຍງສຸດແສນ, ວັພືນູອັນຄຣິສຕຂອງເຮົາ ສາມາຊີຂອງພຣະເຢັ້ງສູກໂບຍດີທ່ານ ກົດໆ ແລະ ຊຸກທຳໃຫ້ບາດເຈັບອຍງໄວນາງໃນເມືອງເຢູ້ຊາລັມ ໃນແອນຸດີອຸຄ ແລະ ເມື່ອງອື່ນໆ ທາງຕະຫຼວນອອກ ພຶ້ນອັງຮວມສາຍໂລູທິດຂອງທານເອງ ເພື່ອນຂອງທານ ສມັກປຣົຄພວກຂອງທານ ເພົະທານທັ້ງໝາຍລວມເປັນບຸຕ່ອງພຣະເຢັ້ງສູດວ່າງກັນ ແລະ ນັບດືອສາສາເດີວັກນ ກໍາລັງຕກອູ້ງກາຍໃດນາຍຄນີ່ນີ້ໃນບານທີ່ເຂົາສີບ່ນມຽດດວຍຕານເອງນາ ອ້ອມໄກ້ສູກຂັບອອກຈາກບ້ານນີ້ນີ້ ອ້ອມມີລະນັກີຕ່ອງເຮັອນນາມເປັນຂອງທານໃນໜຸ່ມພວກເຮົານີ້ ອ້ອມທີ່ຮ້າຍທີ່ສຸດຍິງກວານນີ້ກີ້ອີ້ນ ເຂົາຫෙນນີ້ໄດ້ສູກໂບຍດີ ຊຸກຈັບໄປໝາຍເປັນທາສູ ແລະ ຂາຍທອດຕາດໃນດິນແດນຂອງເຂົານີ້ນີ້ ເລື້ອດຂອງຄຣິສຕ່ນີ້ໄດ້ຮັບຍົກໄທໝາປໂດຍໂລູທິດຂອງພຣະເຢັ້ງໄດ້ຫຼັ່ງໃໝ່ ແລະ ເນື້ອຂອງຄຣິສຕ່ນີ້ເກີ່ວພັນກັບເນື້ອພຣະເຢັ້ງ ກີໄດ້ຕກອູ້ງກາຍໃຕ້ຄວາມເສື່ອມທຽມໃນຄຸນຄາ ແລະ ຄວາມເປັນທາສູ ອ່າຍງຈະຫາກົມູດໃດມາກລາວພຣະນູານີ້ໄດ້ ຖຸກໆ ແທງໃນເມືອງເຫົານີ້ມີແຕ່ຄວາມເຫຼົ້າ ຖຸກໆ ແທງມີແຕ່ຄວາມຖຸກຂ່າຍ່າມໃໝ່ ຖຸກໆ ແທງມີແຕ່ເສີຍງຮອງໂຫຍວ່ານ

ໝາພເຈົ້າຕ້ອງພູດພຽວນີ້ ກັບຄອນໃຈ

ວັດຖຸນີ້ເຄີຍມີພິທີທາງສາສາຂອງພຣະເຈົ້າເລີມຈຸລອງກັນຕັ້ງແຕ່ໃນຍຸດແຮກ ມາບັດນີ້ ຕ່ອຄວາມເຫຼົ້າສຸດຂອງເຮົາ ໄດ້ສູກໃຫ້ເປັນຄອກສໍາຫຼັບຄູນເຫຼົານີ້ ຜູ້ສັກດີສິທິທີ່ມີໄດ້ເປັນເຈາເນື່ອງເຫຼົານີ້ອີກຕອໄປ ແຕ່ພວກເຕົກທີ່ຕໍ່າໝາເລວ້າຮ້າຍເຂົາຍິດຄຽວງ່ານ໌ພື້ນອັນຂອງເຮົາ ... ປີເຕົອຮ ຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັມມາທ່ານທີ່ບິນຂອບທີ່ແອນຸດີອຸຄ ແລະ ດູ້ໃນວັດຂອງທານ ຫຼຸ້ນ ທີ່ນີ້ພວກນອກສາສາໄດ້ວາງຮາກສູານຄວາມເຂົ້ອຂອງເຂົາ ແລະ ສາສາດຄຣິສຕ່ນີ້ຈະໄດ້ຮູ້ເຮັດງົບເອົາໄປ

กลับถูกขับออกไปจากห้องวิหารที่อุทิศเพื่อพระเจ้า

อาณาบริเวณซึ่งได้มอบให้เพื่อเป็นการสนับสนุนกันญัติทั้งหลายและเขตที่บรรดาขุนนางได้มอบให้เพื่อช่วยเหลือคนยากจน ก็กลับถูกอยู่เฉพาะทราชที่ไม่ได้นับถือพระเจ้า ขณะเดียวกัน นายที่รายกาพวนนี้ ก็ได้ใช้ประโยชน์จากที่ทางทั่วมวลไป ตามความต้องการของเขารา

บูรพชิตของพระผู้เป็นเจ้าได้ถูกบดขุยลงกล้ายเป็นผงชุลี สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า ...

นาอันภายในกวางจังหวัด ทุกแห่งล้วนถูกใช้ไปในทางที่ผิด สิ่งใดที่ยังเป็นของคริสต์และยังหลบซ่อนอยู่ ณ ที่นั้น ก็จะถูกซอกซอนบุคคลคุยอกมาพร้อมทั้งการทราบอย่างที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน

เกี่ยวกับนครเยรูซาเล姆ที่ศักดิ์สิทธิ์ พื้นท้องทั้งหลาย เราไม่กล้าเอ่ยถึง เพราะความประท้วงรุนแรงแล้ว และอันอายเกินกว่าจะเอยปากได้ เมืองนี้ ในที่ซึ่งท่านทั้งหลายได้ชึ่งทราบอยู่แล้ว พระเยซูได้ทรงทันทุกข์ทรมานด้วยพระองค์เองเพื่อเราทั้งหลาย เพราะบางของเรารู้กรังร้อนเช่นนี้ เมืองนี้ได้ถูกกลดความสำคัญลงมาอย่างมีของคนนอกศาสนา และ ถูกดึงไปจากการรับใช้พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าได้แต่กล่าวพร้อมด้วยความอดสู ทั้งหมดนี้นับเป็นโภชนาตุ่นทั้งหมด ซึ่งก็ควรจะยอมรับโดยดี คริสต์ที่กำลังรับใช้อยู่ในวิหารของพระแม่มารีผู้ศักดิ์สิทธิ์ในทุบเข้าแห่งโจเซฟ ในโบสถ์ซึ่งพระนางถูกบรรจุ ณ ที่นั้น แต่ทำไม่เราจะผ่านไปสักโถมอน ไม่ใช่ไปสักของพระผู้เป็นเจ้า ในที่นี้ซึ่งพวชชาติบ้านเดือนได้นำรูปเคราพที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ทั้งกฎของมนุษย์และพระเจ้ามาทำการเคราพบูชาไปเสีย เกี่ยวกับวิหารที่ผังพศพพระเยซูเล่า เรารอยกจะเวนไม่กล่าวถึง ในเมื่อท่านหลายคนได้เห็นมากับตาตันของแล้วว่า มีการกระทำที่บัดสีอะไรเกิดขึ้นในนั้นบาง

พวกเตอร์กได้ฉกจวยเอาสิ่งของที่เป็นบรรณาการที่ท่านได้พากันนำไปถวายเป็นการกุศลกันมากมายไปเสียโดยพลการ และยังได้ถูกเยาะเยี้ยสาส្តรุของท่านทั้งหลายอย่างหนัก และ นอยครั้งอีกด้วย และ ณ ที่นั้น ข้าพเจ้าพูดในสิ่งที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว เป็นที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าทรงพักผ่อน ที่ซึ่งพระองค์ได้สิ่งพระชนม์เพื่อเรา ที่ซึ่งพระองค์ได้ถูกนำเข้าบรรจุ สถานที่ซึ่งมีค่ายิ่งควรเป็นที่ไฟฟ้าและไม่มีที่ได้เสมอเมื่อ ที่ซึ่งเป็นแหล่งพักบ้านปลายของพระองค์ ถึงแม้พระผู้เป็นเจ้าจะละเว้นไม่ได้แสดงปาฏิหาริย์ประจำปีก็ตาม เพราะในวันที่พระองค์ถูกตรึงในการเข่น แสงสว่างในที่ผังพศพและรอบๆ วิหารนั้น ซึ่งได้ดับไปแล้ว กลับสว่างขึ้นมาอีกด้วยไองการของพระเป็นเจ้า ผู้ที่ไม่รู้สึกสะเทือนใจไปด้วยปาฏิหาริย์นี้ จะต้องมีจิตใจที่กระด้างเยี่ยงทิน เขื่อข้าพเจ้าเดิม ผู้นั้นจะต้องมีความเป็นอมนุษย์ไม่มีความรู้สึก มีดวงใจที่ไม่ยอมหันมาศรัทธา

ในเมื่อได้เห็นพระเกียรติคุณของพระผู้เป็นเจ้าแสดงออกมากแล้วนี้ และถึงกรรณนพวงนอกศาสนาเหล่านี้ ได้เห็นสิ่งเดียวกันกับที่พวคิริสต์เห็นและก็ยังไม่ได้หันเหมาจากทิศทางของเข้า เข้าเหล่านั้นแน่นอนมีความกลัว แต่ไม่ได้เปลี่ยนมาศรัทธาหรือแม้แต่ประหลาดใจ ก็เพราะจิตใจของเขามีความมีดีมีดีปักคุณอยู่ ด้วยความทุกข์ใจ ที่เข้าได้กระทำผิดต่อทานผู้ซึ่งได้กลับมาแล้วและมาอยู่ ณ ที่นี่ ท่านก็ชึ่งทราบแก่ใจท่านดี ทานผู้ซึ่งได้เพลินแล้วเลือดของทานเพื่อพระผู้เป็นเจ้า

สิ่งนี้ พื้นท้องที่รัก ที่เราจะพูดต่อไป ซึ่งเราอาจจะอ้างท่านเป็นพยานคำพูดของเราได้ ความทุกข์ยากของพื้นท้องของเรา และความส่อมาแห่งสถานศักดิ์สิทธิ์ มีปรากฏมากกว่าที่เราจะพูดถึงแต่ละแห่งได้ เพราะเราต้องสลดใจไปพร้อมด้วยนำตา เสียงคร่าครวญ เสียงถอนหายใจ และเสียงสะอื้น เราได้แต่รองให้และโอดครวญ พื้นท้องทั้งหลายทั่วของเตียวกับท่านผู้เขียนคัมภีร์ของศาสนาฯ ไม่ล่วงที่สักข้อหัวใจเรา เราเม่แต่ความเศร้าหมองไร้ความสุข และในตัวพวคิริสต์เป็นการแสดงว่า คำทำนายนั้นเป็นความจริง

พระผู้เป็นเจ้า ชนชาติที่จะเข้ามารับช่วงมรดกท่าน วิหารศักดิ์สิทธิ์ท่านจะถูกทำให้สกปรก เข้าจะปล่อยให้เยรูซาเลมกล้ายเป็นชาภรั้กหักพังชาศพของผู้รับใช้ของท่านจะถูกปล่อยให้เป็นอาหารของนกจากสรวรรณ และเนื้อของนกบูญของท่าน ก็กล้ายเป็นอาหารของสัตว์บนพื้นดิน เลือดของเขาทั้งหลายซึ่งได้หลงลุงดุสายนำทัวเยรูซาเล姆 และจะไม่มีใครเหลืออยู่ที่จะเป็นผู้ฝังเขาเหล่านี้ ความเศร้ามีแก่พวคิริสต์ทุกคน พื้นท้องทั้งหลายเราผู้ซึ่งได้กล้ายเป็นผู้รับผิดชอบต่อเพื่อนของเรา

เป็นผู้ที่ถูกภาคทางเยาเยี้ยแก่พวกรเข้าอุณญาตให้เรารอย่างน้อยก็ได้ศร้าโศกไปพร้อมกับน้ำตา และมีความสงสารแก่พื่นของเราราเเรงซึ่งเป็นหัวที่เยาเยี้ยของคนทั้งมวล และรายยิ่งกว่านั้นให้เราได้แสดงความเศรษฐกิจไปกับความเลื่อมคาอย่างใหญ่หลวงของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ดินแดนนี้ที่ซึ่งเราได้ส่วนไว้ให้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ ในที่ซึ่งแม้เพียงย่างก้าวเดียว ทั้งร่างกายและวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าก็จะประทานเกียรติและพร

ที่ซึ่งได้มีโอกาสปรากฏตัวที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระมารดาพราหมณ์เป็นเจ้า ที่ซึ่งเป็นที่ประชุมของเหล่าสาวกและได้ร้องรับเลือดที่ได้หลังไว้ของผู้พลีชีพเพื่อศาสนานั้น ที่ก่อนหน้านั้นศักดิ์สิทธิ์เพียงได้ก้อนหินที่ได้รวมศีรษะของทาน สตุไฟนผู้พลีชีพเพื่อศาสนากันแรก นาเป็นสุขเพียงได้จูบน เดอะแบบปฏิสัตติ นำของแม่จาระเด่นชื่นช่วยให้ทานได้ลางบปของพระเยซู ลูกๆ ของอิสราเอล ผู้ซึ่งได้รับการนำออกจากราชอาณาจักร และผู้ที่เห็นทานนำเข้าขามทะเลแดง และเขามายิดดินแดนนี้ด้วยน้ำมือของเขาราโดยมีพระเยซูเป็นหัวหน้าพวกรเข้า ขับไล่พวกรเจนไซท์ และคนอื่นๆ ที่พำนักอยู่แทนนี้ออกไป และได้เข้าครอบครองเยรูซาเล姆บนพื้นพิภพนี้ ซึ่งเป็นเสมือนภาพเหมือนของเยรูซาเล姆บนสรวงสรรค

เรามาลังพุดอะไรกันอยู่? ขอให้ฟังและรู้ไว้ ท่านผู้คาดเครื่องหมายอัศวินอยู่ซึ่งมีความหมายด้วยความทະนง ท่านกราเดื่องพื่นอ้องของท่านเอง และเชื่อดีใจนักนี่เป็นชั้นๆ ทั้งนี้ไม่ใช่ลักษณะทุหารของพระเยซูที่ถูกต้อง ซึ่งนับเป็นการแตกแยกหมู่ผู้แยกแยะของทานผู้สถาบัน ศาสนาที่ศักดิ์สิทธิ์ได้รับความเป็นท้าท่าไว้เพื่อศาสนายอง เพื่อให้ปกปักษากษัติของศาสนา แต่ทานทั้งหลายทำให้ศาสนาก่อตัวเป็นที่เจ็บช้ำยิ่ง ขอให้เราสร้างความจริงในฐานะที่เรารู้จะทำหน้าที่ทุต เป็นความจริง ท่านไม่ได้ใช้ชีวิตตามที่ควร ท่านผู้ดีเด็ก ผู้ปลุนสะدمแม่หมาย ทานผู้มีความผิดฐานมาตกร ลักษณะอย่างสิ่งของศักดิ์สิทธิ์ ปลุนสิทธิ์ของผู้อื่น ทานผู้ซึ่งเคยรับสิ่งตอบแทนจากเหล่าโจร โดยการหลบเลือดของคริสต์ เมื่อันนกแรงที่ได้ชาติพห์คละคลุง เป็นความจริงที่ว่า นี่เป็นสิ่งที่เลวที่สุด เพราะเป็นสิ่งที่ห่างไกลพระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง

ถ้าท่านประนูนจะระมัดระวังวิญญาณของท่านเอง ก็คงปลดเครื่องหมายอัศวินเหล่านี้เสีย หรือมีฉันนักจงเดินหนาอย่างกล้าหาญในฐานะอัศวินของพระเยซู และรีบรุดไปอย่างรวดเร็วเท่าที่จะทำได้ เพื่อไปปักป้องศาสนาทางตะวันออก เพราะจากแหล่งนี้เองที่ความชั่นชุมทั้งมวลของการสถาบันได้ปรากฏขึ้นมา ที่ซึ่งได้นำเอาคำสั่งสอนที่ศักดิ์สิทธิ์ของคัมภีร์มามอบให้ทาน เร้าขอพุดอย่างนี้พื่นอ้องทั้งหลาย ทานควรจะยังมือที่เป็นมาตรฐานของทานและการทำลายพื่นอ้องของทานเอง และในน้ำมือของญาติที่นับถือศาสนาเดียวกัน ควรจะเข้าสักกับพวกรอกศาสนานี้ด้วยตัวทานเองภายใต้พระเยซูคริสต์หัวหน้าของเรา ขอให้ทานต่อสู้เพื่อยรูษาเลมของทานในแนวรบของคริสต์ แนวรบซึ่งไม่มีใครจะเอาชนะได้ จะได้รับความสำเร็จเสียยิ่งกว่าลูกๆ ของเจโคป ที่ได้เดยกตอสูมา และขอทานจงกวัดแก่วงดาวและขับไล่เดริกเหล่านี้ออกไป เดริกซึ่งร้ายกาจยิ่งกว่าพวกรเจนไซท์ ซึ่งเคยอยู่ในแทนนี้ และข้อให้ทานคิดว่า เป็นความดีงามที่จะตายเพื่อพระเยซูในเมืองซึ่งพระองค์ได้สั่นพระชนมเพื่อเรา แต่ทานต้องเสียชีวิตในการนี้

จงแนใจว่าได้ถูกใจในระหว่างทางก็ได้ผลเท่ากัน ถ้าพระเยซูได้พบว่าท่านอยู่ในกองทุหารของพระองค์ พระเจ้าจะทรงจ่ายค่าตอบแทนด้วยเงินจำนวนเท่ากัน ไม่ว่าจะเป็นในชั่วโมงแรกหรือชั่วโมงที่ ๑๑ ทุนคุรุจะมีอุสั่น พื่นอ้องทั้งหลาย ทานควรจะสั่น เมื่อทานเงื่อนมือซึ่งเป็นเพมชณาตตอพวกริสต์ด้วยกัน แต่มันจะเลวrayน้อยกว่านั้น ถ้าทานจะแก่วงดาวของทานตอพวกราชาระเช็น นี่เป็นสังคมรุ่มครั้งเดียวที่ถูกต้อง เพราจะเป็นการกุศลที่จะเสียชีวิตของทานเพื่อพื่นอ้องของทานเอง ทานไม่ต้องกังวลในเรื่องของวันต่อๆ ไป จงรู้ว่าผู้ที่กลัว พระเจ้าไม่ต้องการอะไร และผู้ที่ช่วยท่านนุตโนมพระองค์อย่างจริงจังก็เช่นกัน ทรัพย์สินของศัตรูก็เมื่อันกันจะเป็นของทาน ในเมื่อทานอาจจะทำลายทรัพย์สมบัติของเขาและกับลับมาพร้อมด้วยชัยชนะของทาน หรืออาจจะทำให้เป็นสีแดงด้วยเลือดของทานเอง ทานจะได้มารื้งความรุ่งเรืองที่ยังยืนเพื่อแม่ทัพผู้นี้ ผู้ที่ทานควรจะต่อสู้ให้ เพราะทานผู้นี้ไม่มีอำนาจหรือทรัพย์สมบัติที่จะตอบแทนทาน หนทางนั้นสัน งานก็ไม่มากแต่อย่างไรก็ตาม จะตอบแทนทานด้วยมกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรย เร้าขอพุดในนามของศาสนา จงคาดดาวเดิดทาน ทานผู้มีอำนาจ คาดดาวของทาน พวกรท่านทุกคนเร้าขอพุดดังนี้ และจะเป็นลูกที่กล้าหาญ เพราะเป็นการดีสำหรับทานที่จะสิ่นชีวิตในสานamerb

แทนที่จะเพียงแต่นั่งมองเพ่าพันธุ์และสุ่มที่ศักดิ์สิทธิ์ของท่านอยู่ด้วยความเมื่อย
อย่างทรุดหน่ายังคงภาระทางเดินดูดท่านไม่ให้ท่านไป หรืออยาให้การสืบสานเรื่องราวบางประการ
ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นต่อไปมาเป็นเรื่องขัดขวาง และดึงท่านไว้ให้อยู่ ณ ที่นี่"

นี่คือสุนทรพจน์ ที่หลังไหหลอกมาจากปากของประมุขทุกๆ ศาสนาในภูมิภาคอาเซียน
ซึ่งถือกันว่าเป็นสุนทรพจน์ใหญ่ให้คนบ้าเลือดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์แห่งมนุษยชาติ พังดูแลว
แบบไม่นานเชื่อว่าผู้ที่ชอนร่างอยู่ในเครื่องครองอันประกาศด้วยคำเป็นนักพรตจะหลงคำพูดที่แสดงเจตนามุ่งรายหมายล้าง
ตัวเพื่อรวมโลกอกรกมาได้ถึงเพียงนี้ เพราะนั่นแสดงถึงวิญญาณอาษาตแคนอันไร้สติโดยสิ้นเชิง

ซึ่งในธรรมในทางสันดิที่จะช่วยยับยั้งหักห้าม ... แต่สำหรับนักปัจฉรดให้คนบ้าเลือดแล้ว

สุนทรพจน์ของเออร์บันที่ ๒ นี้ถือกันว่ายอดเยี่ยมที่สุด

คือพอกขาดคำว่ามีผู้คนเป็นจำนวนนับพันขานรับด้วยเสียงห้อร้องกึกก้องว่า เป็นพระประสังค์ของพระผู้เป็นเจ้า
และสมัครร่วม ซึ่งก็เท่ากับสมัครไปเสียตากทันที ที่นับว่าเป็นจุดเด่นในประวัติศาสตร์ก็คือ บิชอป แหง พี่ย
ลูกขี้นมาจากที่นั่นตามตำแหน่งในที่ประชุม แล้วคุกเข้าลงคอหนาบลังกของเออร์บัน ประกาศขออนุญาตไปรบ

พุทธิการณ์อันนี้ จะเป็นไปตามแผนดูตามโปรแกรมที่จัดวางกันไว้หรือไม่ ก็ไม่อาจจะทราบได้
สิ่งที่เราท่านหั้งห้ายจะพึงทราบโดยอ้างชัดเจนและใช้เป็นพยานยืนยันได้ก็คือ นักบวชของเขาน
สามารถจับตาดูฟ้าดินประทัดประหารผู้คนได้ โดยไม่มีอะไรที่จะต้องสะทกสะท่านหัวนั่นเอง
ดังนั้นหากท่านผู้ใดจะนึกวานักพรตคริสต์คุณเดียวเรียงหน้าได้กับนักพรตของพระพุทธศาสนาแล้ว
ขอได้โปรดรู้ไว้เตือนว่า นั่นคือ ความโง่เขลาอย่างสาหัสสารจรจของตนเอง เพราะนักพรตของพระพุทธศาสนานั้น
อย่างไรแต่จะจับตาดูวิงลงไปในสนามรบที่แม้สัตว์เดียร์รัจานูประเทமดแมลง
พระพุทธองค์ก็ทรงบัญญัติสิกขบที่ไว้เป็นข้อห้าม มิให้มาให้ประหาร แต่นักพรตของเขานั้น สันตะปาปา
ซึ่งประกาศว่าเป็นตัวแทนของพระเจ้าเอง ได้ออกปากย้ำยุผลักใส่หอกไปฆ่าคน อย่างไม่ละอายแก่ใจแต่ประการใด
และนักพรตของเขาก็โลดแล่นออกไปด้วยอาการอันลำพอง

ขอขอบคุณข้อมูลจาก

- คุณ Stricky-rice จากเว็บไซต์ Bloggang.com

- [วิกิพีเดีย](#)